

Aleksandras Alpejevas-Kocubinskis

Šventoji meilė

RINKTINĖ

Vilnius
2011

Vertimas iš rusų ir baltarusių kalbų:

Josif Stankevič
Arūnas Kamandulis

Redagavimas:

Arūnas Kamandulis
Josif Stankevič

Maketavimas

Jurgita Machrova

Rinktinėje publikuojami geriausi autoriaus eilėraščiai apie meilę Dievui, gimtajai žemei, jos žmonėms, didvyriškai praeičiai. Dauguma jų tapo mėgstamomis ir populiariomis dainomis. Taip pat knygoje nemažai filosofinių autoriaus samprotavimų, aforizmų.

Skirta plačiam skaitytojų ratui.

Jis išimylėjęs žemę...

Gražus ir nuostabus pasaulis, kuriame mes gyvename. Jis pritraukia įvairių spalvų ir balsų harmonija. „Saulė, išengusi į savo auksines menes, atrodo ypač iškilmingai. Ir žvaigždžių spinduliai, susidūrę Visatos erdvėse, skamba kaip lūžtantys lapkričio ledukas, ir senovinės šventovės tyli prisodrintos ant sienų nusileidusių giesmių. Viskas skamba ir laukia atgarsio“, – rašė rusų filosofas Pavelas Florenskis.

Žmonės įvairiai mato ir girdi pasaulį. Bet ne kiekvienas gali matyti ir girdėti jį siela ir širdim. Ir kuo daugiau žmonija pasiekia technologijų srityje, tuo mažiau lieka galimybių ir laiko matyti ir girdėti pasaulį.

Šiuolaikinis žmogus, nuolat dirbantis su mechanizmais ir mašinomis, darosi panašus į negyvą būtybę, todėl jo kūryba (tapyba, poezija, muzika) dažniausiai atgamina sukaulėjusius ir apmirusius dalykus, o ne aktualias Gyvenimo temas. Rimuoti žodžiai – tai dar ne poezija, ne kiekvienas teptuko potėpis ant drobės – tapyba.

Poetas, nuolat kuriantis gyvą žodžio muziką – Aleksandras Alpejevas-Kocubinskis – Baltarusijos poetas. Jo eilėraščiai – tai maži fragmentai, kuriuos poetas labai atsargiai ir rūpestingai išėmė iš globališkos gyvos kosminės Visatos kompozicijos.

A. Alpejevo-Kocubinskio poezijoje girdimas Būties atgarsis, kurį sąmone suvokiame kaip gyvo Pasaulio Sielą. Jo eilėraščiai gimsta iš kalbančios Visatos, todėl giliai jaudina skaitytoją, įprasmina jo jausmus, emocijas, išgyvenimus.

A. Alpejevo-Kocubinskio kūryba nebando prisitaikyti prie gyvenimo, prie žmogaus jausmų, o priešingai, jo kūryba gilina ir plečia gyvo pojūčio, Gyvenimo paslapties erdvę. Be to, autoriaus talentas pasireiškia ne tik tuo, kad jo kūrinuose atsispindi Visatos paslaptys, žmogaus dvasia, bet ir galingai skamba meilė kaip žmonių istorinės praeities ir dabarties akordas, jų nuotaikų kaita, išgyvenimai, viltys ir svajonės.

Aleksandro Alpejevo-Kocubinskio poezija ypatinga tuo, kad jis rašo „nenušlifutuotus“ eilėraščius. Gali pasirodyti, kad kai kurie eilėraščiai nesutvarkyti iki galo, nepatikrinti, kad juose gali aptikti esminių ir stilistinių netikslumų, tarsi tai būtų juodraštinis variantas. Bet tai išorinė jo kūrybos pusė. Vidinę poezijos esmę sudaro gili, stipri, išgyventa Mintis, todėl poeto eilėraščiai – įkvėptas filosofavimas. Jie išsiskiria filosofine „minties poezija“, negrąžiais rimais, neįprasta „figūrine kalba“, ryškumu ir skambesiu, vaizdų ir sąvokų susidūrimu. Stebina eilėraščių didelis margumas, gebėjimas aistringai ir gražiai kalbėti.

A. Alpejevas-Kocubinskis siekia, kad kiekvienas žodis būtų svarbus ir keistas, kad jis ne tik stebintų žmogaus vaizduotę, bet ir žadintų mintis, keltų asociacijas, priverstų mąstyti ir apie amžinas būties problemas, ir apie tai, kas yra aktualu šiandien.

Jo eilėraščiai „Pasmerktas meilei“, „Malda moteriai“, „Meilė – stebuklingas pasaulis“ – tai žmogaus išgyvenimų pasaulio, jausmų poetinis atvaizdas. Juose jaučiamas džiaugsmas ir laimė, liūdesio drebulys, pagimdytas žmogaus meilės, laisvės ar nelaisvės. Atsiranda gyvas Meilės Pasaulis – kaip vientisas, bet prieštaringas vaizdas.

Meilės garsas – tai garsai, sklindantys iš nakties dangaus ir žvaigždžių tylumos, kylantys nuo lygaus ežero vandens paviršiaus, tai medžių lapų šlamėjimas ir gėlių aromatas... Meilės muzika gimta pačia Meile, Didelis Garsas nuskamba kaip tylus žmogaus sielos skambesys. Ypač jausmingai, giliai meilės tema išreikšta eilėraštyje „Mama“. Sūnaus meilės jausmai senstančiai motinai liūdesio, skausmingos vilties pavidalu liejasi iš sūnaus sielos. Nėra nieko pakilesnio ir tragiškesnio už tokią meilę. Ši meilė – begalinis, laiko ribomis nenusakomas dviejų artimų žmonių ryšys.

Motina ir Tėvynė – tai ryšys, kurio pradžia yra meilė. A. Alpejevo-Kocubinskio poezija – tai odės miškui, laukui, šaltinio vandeniui, motinai, gimtiesiems namams. Meilės dvasia alsuoja viskas aplinkui, paverčia konkretų žemės kampelį ypatinga šventove.

Eilėraštis „Vienintelė mano žemė“ – tikras himnas. Jis skamba iškilmingai, galingai, jame jaučiamas netekimų kartėlis, pergalių džiaugsmas, nerimas dėl dabarties ir ateities, viltis, laimė. Eilėraščio turinys – švelni meilė baltarusių žemei. O žydrame danguje skrendantis gandras simbolizuoja Baltarusijos tikėjimą ateitimi.

Eilėraštyje „Naujasis amžius“ siaučia „liūdesio jūra“. Slenka lygios mūsų amžiaus praradimų eilės. Ypatingai akcentuojamas žmoniškumo žmoguje praradimas, bet tuo pačiu metu jausmingai skamba išsigelbėjimo motyvas, kurio esmė vėlgi žmoguje. „Visi šitoje planetoje už gyvenimą atsakingi“. XXI amžiaus žmonės turi ne tik žinoti, bet ir jausti, emociškai išgyventi.

„Žmogus tapo žemei baisus“. Gražinti žmogui jo esmę, A. Alpejevo-Kocubinskio manymu, gali tik Meilė, nes ji – didelė Dievo dovana. Meilė, dieviška pasaulio pradžia ir žmogaus esmė – svarbiausios Aleksandro Alpejevo-Kocubinskio kūrybos temos. Jo eilėraščiai skamba kaip maldos. Maldos Dievui („Viešpatie, nepalik mūsų vienu“), žmonėms, žemei („Su žeme draugauk ir tik jai tarnauk“), moteriai ir t.t.

Poeto eilėraščiai lieka sieloje, pripildo širdį jausmų, naujų būties ir gyvenimo didybės pojūčių, kviečia mylėti visa gyva, būti atsakingus už viską, kas vyksta šalia ir visame pasaulyje.

Meilė gimtajai žemei, motinai, žmonėms jo poezijoje skamba aistringai ir jausmingai, ir nepastebimai sieloje vyksta stebuklingi virsmai: nedidelis Rudnios kaimas transformuojasi į Žemės planetos vaizdą, motinos vaizdas įkūnija visas motinas, meilė tampa dieviška.

Poeto Aleksandro Alpejevo-Kocubinskio kūryba – unikalus talentas. Norėčiau pareikšti didžiausią padėką autoriui už jo kūrybą, tikiuosi, kad ateityje A. Alpejevas-Kocubinskis parašys dar daug gerų kūrinių, kuriuose žmogaus sielos virpesiai susilies su Visatos harmonija ir pažadins mumyse gerus jausmus, dieviškas mintis...

*Tamara Samsonova,
filosofijos mokslų daktarė,
profesorė, Minskas*

Su meile širdyje

Nemylėti – beveik žmogžudystė...

Borisas Pasternakas

Jau daug metų žavėjauisi ir žaviuosi talentais, kuriais nuo amžių garsi Baltarusija.

Aleksandras Alpejevas-Kocubinskis – tai tikra Baltarusijos žemės, jos kultūros, gerovės, žmogiškumo „vizitinė kortelė“. Nuostabu ir įdomu, kada šitas žmogus viską spėja: vadovauja Tarptautiniam humanitariniam – ekonominiam institutui, dalyvauja šalies politiniame gyvenime, kuria publicistinę prozą ir eilėraščius ir, svarbiausia, jis visada yra Žmogus. Jo eilėraščiai – tai filosofija, paslaptys ir mįslės, šviesa ir gerumas, vertingumas ir kuklumas, nauji sumanymai ir iššūkiai. Kiekvienas jo kūrinių epizodas moko matyti puikius ir ypatingus dalykus, moko Mylėti. Tai žmogus, kuris gyvena su Dievu širdyje. Taip gerai pažinti žmogaus sielą gali tik tikras poetas. Toks ir yra Aleksandras Alpejevas-Kocubinskis. Jo eilėraščiai, sklidini teigiamos energijos, aiškina mums, kaip gyvena žmogus, dėl ko gyvena, kodėl gyvena. Svarbiausi jo kūrinių žodžiai – Dievas, Siela, Gerumas, Tiesa, Meilė, Žmogus. Šių žodžių negalėjo neįsidėmėti kompozitoriai, su kuriais poetas bendradarbiauja. Kūrybinio bendradarbiavimo rezultatas – A. Alpejevo-Kocubinskio kūrybos vakarai. Jo kūryba žinoma Rusijoje, Lenkijoje, Slovakijoje ir kitose šalyse. Neseniai poetas buvo apdovanotas auksiniu Sergejaus Jesenino medaliu už kūrybą apie Didįjį Tėvynės karą.

Mūsų šalį Baltarusijos poetas išimylėjęs nuo tų laikų, kada pirmą kartą joje apsilankė. Nuostabūs peizažai, Baltijos jūra, Palanga, Vilnius, savo darbštumu garsėjantys Lietuvos žmonės padarė įtaką poetui, tai jaučiama jo kūryboje. Eilėraščiuose pastebimi Baltijos motyvai. Ir, manau, kad dar ne kartą Lietuvos žemėje skambės Aleksandro Alpejevo-Kocubinskio poezija, kadangi Lietuvai negali būti abejingas. Duok Dieve, kad dar daug daug metų A. Alpejevo-Kocubinskio kūryba džiugintų mus, teiktų visiems Tikėjimą, Viltį ir Meilę!

*Josif Stankevič,
rusų ir baltarusių kalbų dėstytojas,
Vilnius*

Gerumą amžinai aš sėsiu...

Kokia laisvė mums reikalinga?
To nežinojome niekuomet.
Nuo chimeros atsigauk
Ir taip su sąžine gyvenk.

Stoviu kareivių kapinėse,
Prisimenu žuvusius prie Fermopilų.
Kas už juos aitrią taurę išgėrė?
Dėl ko kovojo, jeigu Vezuvijus žlugo?

Jų buvo iš viso trys šimtai,
Bet prisiminsime juos amžinai...
Nebuvo jų smilkiniai žili –
„Sparta brangiau“, – kartojo lūpos.

Aš ten gimiau,
Kur gyvenama su Dievu,
Kur prie gimtojo slenksčio
Stebuklai prasideda.

* * *

Širdis sapnuoja...
Gyvą šaltinį.
Noriu iš jo atsigerti –
Duok man šventojo vandens.

Susapnavau,
Tartum visi gyvi,
Laimingi ir stiprūs...
Išmintingas sapnas...

Rami gimtoji upelė,
Ilgisi tavęs širdelė.
Atgaivink, šventasis vandenėli,
Atsigersime iš tavo gelmių.

Tos dienos gyvena atminty,
Kada mes buvome jauni.
Bet niekur mes nenukeliausim,
Nes atmintis į praeitį vis šaukia.

* * *

Aš per gyvenimą einu
Dygliuotais takeliais.
Kartais šliaužiu, kartais joju,
O tu pabandyk nors truputį pašliaužti!

Nieko tu nekartok,
Tai prastas sumanymas.
Šventąja žeme kvėpuok,
Apie nieką negalvok ir lėk.

Dėl nieko įsižeisti negaliu,
Visada tik save kaltinu...
Gyvenu priesakais, nemeluojau,
Širdyje tik Dievą nešioju.

Išdavikui atleisti negalima,
Tik motina gali atleisti.
Ji nuolat priesaką šnabždės,
Ji – motina, ji visada padės.

* * *

Dievo maldauk, kad atleistų
Tavo nuodėmes.
Ir jis išgirs tavo prašymą
Net iš amžių gilumos.

Kai motina tave glaudžia,
To neįmanoma pamiršti...
Tai amžina pasaka –
Atmintis visam gyvenimui.

Gimiau aš Šuns metais,
Bet nelaju ant savo draugų.
Tu taip pat to nedaryk,
Sužydėdavo tavo sielų augonus.

Šuo – mano geriausias draugas,
Jis geresnis už netikras drauges,
Gyvensime su juo draugiškai,
Praeityje paliksime nelaimės.

* * *

Dievas davė daug gerų dienų,
Todėl būk jam geras,
Dieną ir naktį nepamiršk maldų,
Naktį ir dieną būk su Dievu.

Auksinė rudens pasaka
Trumpa kaip moters meilė.
Prisimink –
Rudenį myli pasauli visi.

Gyvenimas – sunkus, spygliuotas kelias,
Bet tai gyvenimas, padovanotas Dievo.
Tikintiesiems – tai džiaugsmas, meilė
Ir ramybė sielai.

Siela dainuoja,
Plaka širdis,
Laimė sapnuoja,
Kad meilė pražys.

* * *

Tu mano sielą atgaivink,
Daugiau nereikalausiu,
Padės man tik draugai tikri
Pasiiekti norimus tikslus.

Aš klydau dėl tavęs,
Kadangi tavimi labai tikėjau,
Beldžiau į atdaras duris,
Bet tu, deja, jas užrakinau.

Nedaryk blogo, negausi blogio –
Aš taip ir gyvenau,
Dariau gera, nubloškiau blogį...
Savo tikslus tik taip supratau.

Kas pasakys, kad supranta gyvenimą?
Argi atsiras toks drašuolis?
Gali galvoti ką nori,
Bet atsisveikinti vis tiek reikės.

* * *

Jau kiek kalbėjau apie išdavystę,
Bet gyvenime visko būna –
Šis atvejis stipriai mane aplamdė...
Išdavystė – moteriškos giminės.

Jei išeisi, linkiu, kad laiku sugrįžtum,
Kad į laimės akimirką pasinertum.
Prašyk dangaus, kad apgintų –
Gyvenime tavęs vertą vietą rastų.

Brėkšta aušra –
Ryto pranašautoja,
Apšvies ji mano gyvenimą
Iki Paskutiniojo Teismo dienos.

Dievas prisakė mylėti draugus.
Bet kas yra draugas?
Tu turi gerai pagalvoti,
Kad nepaklystum savo kely.

* * *

Laiminga ta, kuri pagimdė dukrą,
Sūnus irgi gerai...
Bet visi sunūs panašūs,
O žavinga gražuolė visiems miela.

Neniekink žemės,
Nes ji tave maitina.
Toks jos likimas,
Už tai myliu ją vieną.

Aš nesiilsiu ant laurų,
Tokio likimo nepriimu.
Daug kūrinių sudainavau,
Dabar aš odes mėgstu.

Daugiau kentėti negaliu,
Ne kiekvienas tai gali daryti.
Geriausia man, manau, dainuoti
Ir dangumi bei Dievu tikėti.

* * *

Nėra nieko skanesnio už duoną,
Duona – tai žemės vaisius.
Su duona pasieksi tikrą laimę,
Tik su ja meilėje gyvensi.

Sunkus kelias į dangų,
Ne kiekvienam įveikiamas.
Bet danguje yra meilės langas,
Pasistengsiu pro jį įlipti.

Niekam nežinoma ta valanda,
Kada gyvenimas atgims.
Dieve, atleisk mums melo dienas,
Nesupratome, Dieve, ką mes darėme.

Dievui padėkok
Už tai, ką reikėjo „nešti“,
Tau lengviau, bet pagalvok,
Ką Dievas turėjo iškęsti?

* * *

Tik dirbdamas rasi laimę ...
Ir dieną, ir naktį dėkokime Dievui,
Kad duoda gyvenime laimės,
Darbo, duonos ir žydinčių pievų.

Kiekvienas vertas savo likimo,
Nuspėti jo negali niekas...
Ir nieko negalime pavadinti draugu...
Kas atves mus į protą, kas?

Kuo mes tikime?
Kuo galime pasitikėti?
Atsakymas – mūsų geri poelgiai...
Apie atsiveikinimą laikas kalbėti.

Neprašyk pasigailėti,
Likimo iššūkį priimk –
Priešai džiaugsis,
Bet pasigailėjimo jiems nebus!

* * *

Nesiskųsk, kad kryžius sunkus,
Išdidžiai jį nešk,
Jis tavo likimas, laimė –
Garbingai per gyvenimą nunešk.

Sąžinė – Dievo balsas,
Kas jį girdi?
Šventasis keliautojas...
Kvėpuoja, kol girdi.

Viskas turi būti šventa:
Ir mintys, ir geri darbai,
Visada galvok apie šventus dalykus
Ir rasi savo vietą pasaulyje.

Naktį varyk lauk,
Dieną šviesą šauk.
Ji tau padės kelyje,
Į naktį neik – gana.

* * *

Ką gero paliksi žemėje?
Kas tavo likimą pakartos?
Kas išpildys tavo svajones,
Kas šitam gyvenime tave suras?

Dievas myli tik dorus,
Geraširdžius žmones.
Jeigu kitokie – tai pikti,
Tokie daro iš keršto viską.

Žemės žmogus:
Vienas stebuklus kuria,
Kitas draugus išduoda
Net saldžiai miegodamas.

Žmogus turi būti žmogumi.
Jei to dar nesupratai,
Be reikalo gyvenai.

* * *

Lauk, kol angelas pašauks,
Šitos akimirkos nepraleisk,
Manyk, kad atgimei,
Tik lauk labai, labai...

Neieškok kelio,
Kuris veda į niekur.
Kelias yra vienas –
Pas Dievą, o kur tavasis veda?

Jeigu nėra tiesos,
Ją rasti sunku.
Kakta rasoja dėl to,
Net odės ne prie ko...

Pasaulio žmogus nesuvoks
Ir nesupras niekada,
Susitaikyti reikia ir gyventi,
Tikėti Dievu visada.

* * *

Pagirdyk mane žaluma,
Nebūna nuo jos pagirių.
Mirtinos tavo vaišės,
Koks jau ten palengvėjimas...

Padėkok savo mylimai motinai,
Kad pagimdė tave, užaugino,
Kad gyvenimą savo atidavė,
Sukurk paminklą jai – gynėjai.

Geras žmogus – gera širdis,
Piktas žmogus – pikta širdis.
Geras žmogus
Daug laimės padovanos...

Gerumą skleisk visą gyvenimą,
Kada nors jis paliks tave.
Siela bijo į pragarą pakliūti,
Į rojų, žinoma, norėtų patekti.

* * *

Nekurk sau stabų,
Nes juos ne Dievas sutvėrė.
Tą gyvenimą gyvenk,
Kuris tau skirtas.

Siela bando tavo kūną,
Tai išbandymas visam gyvenimui.
Jei nuodėmingas kūnas nesubrendo,
Tikėjimu prie jo prisiliesk.

Tikėjimas stipresnis už protą –
Taip mūsų gyvenime yra...
Pakeisti nieko nesistenk,
Pasikliauk protu, tikėjimu gyvenk.

Tikėjimas tikrai atgims,
Gyvenimo prasmė jame.
Ir meilė sieloje gyvens...
Tik patikėk, prašau tavęs.

* * *

Palaimink, Dieve,
Gerus poelgius.
Išgirk mus, Dieve,
Ir patenkink poreikius.

Kas buvo geriausia, jau praėjo...
O ar buvo kitaip?
Kur ir kada pradingo?
Kitaip turbūt nelemta.

Gyvenimą dovanoja Dievas,
Dirbk tik Dievui tinkančius darbus.
Neleisk netikinčiųjų prie slenksčio,
Švari tavo siela tebus.

Kiekvieno sieloj turi gyventi
Šventoji dvasia –
Ir niekas kitas.
Dievui tarnauk visada.

* * *

Nusilenk savo likimui,
Klausyk tik balso vidinio,
Dievui sielą atverk su meile
Ir didžiukis savimi.

Degančią aistra meilę
Palik haremų valdovams,
Mūsų pasirinkimas vienas –
Mylėti savo kūrėją.

Džiaugsmas sklinda iš dangaus,
Bet ne kiekvieną pasiekia.
Jeigu su tavim bendrauja velnias,
Jis valdys tave ir naktį, ir dieną.

Viskas sugrįš į savo vėžes,
Taip amžinai buvo...
Tavo likimas laimingas,
Jis – dangaus dovana, padėkok Dievui.

* * *

Atleisk jam, atleisk jai,
Kitaip negyvenk.
Nesmerk jos, mylėti leisk,
Dievo prašyk, atleisk, atleisk...

Tu visą gyvenimą puotavai,
Laiku nesustojai.
Beširde, nesveika karta,
Tu sudeginai visus tiltus.

Galvojau, kad viskas manyje užmigo,
Bet kažkokia nežinoma jėga
Nutvėrė mane, suvystė, lyg pūga...
Meilė – Dievo pasiuntinys.

Jos likimas – ne mano,
Tokia jau dalia.
Ji priešinasi meilei,
O tu lauki šalia.

* * *

Meilės laužo, kartą užsidegusio,
Užgesinti negalėsi tu.
Negalėsi gyventi be meilės –
Tokią mintį gink šalin.

Nelaidok savo negrižtančios meilės,
Tai nuodėmė, blogas sumanymas.
Mylėk amžinai, savęs negailėk,
Už sielą, už protą, už grožį mylėk.

Nepažabosi meilės,
Ji kaip drebantį danielių
Užges ir kaip žvaigždė suspindės.
Saugok savo meilę.

Noriu su tavim į džiaugsmo kalną lipti,
Kito kelio nėra.
Pavieniui mes nieko nepasieksime,
O dviese iš kelio nesitrauksime.

* * *

Aš tavęs visai nepažįstu,
Pažinti – tai tuščias sumanymas.
Todėl dėl nieko nesigailiu,
Ne tau dabar groja Orfėjas.

Pranašiškas sapnas – dangaus reiškinys –
Gyvenime būna tik kartą,
Tai didžiausia Dievo dovana,
Išsaugok ją.

Dievo Motina, pagimdžiusi Pasaulio gelbėtoją,
Mūsų tikėjimo saugotoją,
Išmokyk tu mus, nemandagių,
Padaryk taip, kad būtume paklusnūs ir protingi.

Viešpatie, nepalik mūsų vienu,
Be tavęs mes niekas.
Norime būti tau artimi,
Su tavimi pradėti šviesų rytą.

* * *

Mūsų gyvenimas greitai prabėga,
Galvotrūkčiais teka gyvenimo upė,
Šalia vis mažiau draugų lieka...
Bet praecties nesigailėk, tepraeina.

Kiek daug aplink apgavysčių, melo,
Kaip nenuskęsti šitam dubury?
Dievo paprašyk padėti šeimai tavo,
Su Dievu sieloje gyvenk.

Artimas draugas išduos...
Motina viską atiduos...
Su žeme draugauk
Ir tik jai tarnauk.

Tarnaukime sąžiningai tautai –
Taip pas mus priimta.
Jeigu tauta mūsų nepriims,
Laisvė būtinai mus apkabins.

* * *

Neįmanoma apimti neapimama,
Siekti šito visai nebūtina,
Geriau mes žemę dirbsime,
Duoną auginsime ir gražiai dainuosime.

Paprasta tiesa:
Dievą mylėk,
Vaikus saugok,
Duoną augink.

Gyvenimas – tai maloni Akimirka,
Jos nepraleisk ir saugok,
Ir dieną, ir naktį maldą kalbėk
Ir Viešpačiu pasitikėk.

Prisiliesk siela prie amžinybės,
Viskas Dievo valioje.
Vyk nuo savęs negandas,
Gyvenk su Dievu santarvėje.

* * *

Žemiškas gyvenimas atšiaurus,
Bet tu gyvenk ir tikėk.
Tavo žvaigždė pakils iš naujo –
Tiesos akimirką sugauk.

Dirbk nuo ryto iki vakaro,
Tegul bus palaimintas tavo darbas.
Niekam nepriekaištauk –
Žmonės pamils tave ir supras.

Gerbk ugnį –
Ji amžina,
Melskis jai,
Viešpats tave pastebės.

Vanduo duotas Dievo,
Atsigaivink juo,
Tikriausia Viešpaties duona –
Tik jį puoselėju aš.

* * *

Meilė – laimės akimirka –
Atveria stebuklų pasaulį.
Sieloje džiaugsmo puota,
Viešpatie, pratęsk šią akimirką.

Neišduok šventojo tikėjimo,
Jis dovanotas tau iš aukščiau.
Savo žvilgsnį nukreipk į dangų,
Su tikėjimu žemėje gyvenk.

Žmogus žemei pasidarė baisus –
Dejuoja žemė nuo jo.
Sveiko proto jis neklauso,
Bet artėja jau pabaiga.

Gyvename be tikėjimo,
Už mūsų uždarytos durys,
Sieloje trūksta Dievo –
Niekur nesilaikome ribų.

* * *

Nuo savęs niekur nepabėgsi,
Likimas valdo visus.
Tu nuolat sau meluoji
Ir tik prisidengi malda.

Neapgaudinėk savęs,
Nes tai didelis nusižengimas.
Dievas pareikalaus atsakyti tave,
Ir tu beveidis liksi.

Na ir kas, kad tu nemyli,
Greitai sielą šventąją pražudysi,
Bet Dievas sielą atgaivins,
Tu laimę mano pamatysi.

Nesėk neapykantos grūdų,
Vis tiek jiems sudyti nelemta.
Nesulauksi malonės –
Va taip ir gyvensi.

* * *

Palik savo liūdesį,
Dėl praeities neliūdėk.
Esi žmogus tarp žmonių,
Nuo likimo nebėk.

Išeiti mums dar anksti,
Dar žaizdos neužgijo,
Nors sidabras ant smilkinių,
Ir šventoji žydruma sruvena.

Gyvenimas, greitesnis už trikinę,
Lekia iki stataus kalno.
Ir jau pilnas taureles
Keliame prie triumfo arkos.

Neskubėkit, draugai, neskubėkit
Paslėpti manęs kuo giliau.
Aš dar ne viską padaryti spėjau,
Savo dainų dar nesudainavau.

* * *

Žvaigžde mano,
Mano angele,
Saugok mane
Iki Teismo dienos.

Praeitis negrįžta...
O kaip norėčiau
Su vaikyste susitikti
Ir visam laikui pasilikti joje.

Draugas gyvenime reikalingas,
Kad padainuotų kartu,
Kad pasidalintum su juo vakariene,
Kad širdis sušiltų.

Gyvenimas siųstas dangaus,
Jis turi gilią esmę...
Savo valandos sulauk,
Nuo sunkių minčių atsibusk.

* * *

Negalvok apie ką nors blogai,
Tai pražūtinga mintis.
Ji neturi teisės gyventi,
Iš chimeros tu išsivaduo.

Jau aušta aušra –
Ateinančios dienos pranašautoja.
Žemė visiems nusišypsos –
Prasidės naujas gyvenimas.

Gyvenimui nekeršyk –
Be jo nė minutės
Negalėsi egzistuoti.

Atsibusk, puiki akimirka,
Ir nepradink, būk šalia.
Tu nežemiškas dainavimas,
Padėsi man sunkiame kelyje.

* * *

Gyvenime, pamokyk vienvėje būti,
Dieve, jeigu turi kokio balzamo
Nuo kraujujančių žaizdų,
Padėk atsistoti.

Kas pasakė, kad aš vienas,
Juk Dievas mano sieloje,
Jis mano mandagusis ponas
Danguje ir žemėje.

Kiekviena akimirka – tik tavo,
Pasistenk jos nepraleisti.
Draugų neprarask,
Gyvenimui odę dainuok.

Dieviškos meilės šviesa...
Jos iš dangaus tu lauk,
Mylėk ją ir su ja gyvenk.

* * *

Neieškok kitame blogio,
Jo daigai ir tavyje.
Todėl netapsi tu ereliu,
Dalis tavęs gyvena kitur.

Jų Dievas neišgirs,
Nes jie nusidėjo.
Dievas visada pamatys,
Kad nešviečia jie dieviška ugnimi.

Žemė gimdo,
Dievas saugo.
Būk panašus į jį,
Prireiks – apgink.

Nuostabi šviesa
Sieloje dega.
Tu ją išsaugok
Ir pridėk savo meilės.

* * *

Mes lyg paklydę dykumoje,
Einame ir nematome kelio,
Nes pamiršome Dievą –
Neviltis gyvena mumyse.

Ne kiekvienas į kalną užkops,
Dauguma sustos ir sugriš.
Bevalis net nesistengs –
Todėl jis ir bevalis.

Sielos daina – Dievo daina.
Bus laimingas tas kelias,
Kuriuo per gyvenimą eisi.
Mylėk Dievą ir jam melskis.

Pasaulis mele nuskendo –
Nenuskėsk ir tu.
Gyvenimas būna tik kartą,
Garbingai jį nugyvenk.

* * *

Laimė gyvenime – tik akimirka,
O visa kita – tuštybė.
Norėčiau pamatyti nuostabią šviesą
Ir Dievą, ir dauguma to norėtų.

Tu ne vienišas, jei Dievą myli,
Tikėjimą Dievu įkūnyk savyje,
Ir bus kiekviena diena laiminga,
Su viltim ir meile jos lauk.

Norėčiau sugrįžti į šalį,
Kurioje nėra liūdesio ir melo.
Esu pagyvenęs, bet tik ją myliu,
Kodėl? Ir pats nesuprantu...

Liko praėity ir garbė, ir kilnumas,
Nebandyk jų ieškoti, veltui.
Kiti papročiai pasaulį valdo,
Žmogus tapo siaubingas ir skurdus.

* * *

Džiūsta gyvenimo upė,
Vis tankesni krantai...
Vos vos girdėti upelis...
Už gyvenimą taurę pakelk.

Viskas visiems praeis,
Bet visi nori kažką pasiekti.
Ir aušra jau nebeišauš,
Ir niekas gero žodžio neištar?

Sielos didybė už kasdienybę aukščiau.
Dangus siunčia patarimą:
Nemušk, nevok, gyvenk džiaugsme.

Kiekvienas iš mūsų
Jaučiame Dievo meilę.
Jo meilė būna tik kartą,
Visa kita – niekai.

* * *

Nevadink moters klatinga,
Kadangi ji – gyvenimo pradžia.
Toks jau tavo likimas –
Vaišintis Adomo vaisiais.

Žemė – tikra
Dangaus tvirtovė.
Už ją galime numirti –
Ji mums atlygins už viską.

Vyno išgersi,
O sielą pražudysi.
Jei šito nedarysi –
Laimingas būsi.

Blogas žmogus už debesį juodesnis,
Naikina jis žmogaus sielą.
Žemėje, jūroje jį sutiksi –
Pagalbos maldauk.

* * *

Viešpats mums siuntė šviesą,
Nieko šviesesnio nėra.
Gaudyk laimės spindulį, mylėk tiesą –
Galingas būk žemėje.

Pyktis manyje negyvena,
Kad ir kaip tu ją norėtum pasėti,
Šviesu mano sieloje,
Gerumą amžinai skleidžiu.

Mano keršto nelauk,
Pasibaigs tavo apnuodyti lietūs.
Ir vėl aš matysiu nuostabią šviesą –
Nėra ramybės man nuo jos.

Koks trapus pasaulis...
Tik viena akimirka –
Ir tu jau amžinybėje,
Svajonės, meilė taip pat su tavim.

* * *

Žmogus – trapus augalas,
Tu saugok jį.
Ir amžinai žydės
Pasaulyje gyvenantys žmonės.

Nepiknaudžiauk vynu,
Kelk taurę aukštyn dugnu,
Ir gyvensi ilgai žemėje.
Tavo laimė – ne vnye!

Meilės paslaptis –
Amžina tema.
Net Stendaliui ji
Didelė problema.

Nemylėk –
Nejausi neapykantos.
O kaip nemylėti?
Pabandyk, pagyvenk.

* * *

Visi kalba apie meilę,
Bet ar kas nors ją matė?
Todėl ji ir paslaptis,
Amžina paslaptis.

Neapykanta – Meilės pakeleivė,
Ir nieko nepadarysi.
Nors dieną pagyvenk mylėdamas,
Svajones savo nuramink.

Siela – Meilės akys,
Bet sielos akimis nepamatysi.
Siela apie meilę dainuos,
Amžinai meilė gyvuos.

Kas nori pabėgti
Iš meilės nelaisvės?
Į ką parodyti?
Kas nenori meilės.

* * *

Nesileisk apgaunamas,
Nes gyvenimas paskęs migloje.
Nepaklysti joje bus sunku,
Liūdesys papuoš tavo veidą.

Nieko nereikia sakyti pasauliui,
Pasaulis nuo mūsų pavargo.
Beširdžių balso neišgirs Dievas.
Nėra mums tako į Viešpaties namus.

Melskitės, jeigu turite sąžinę,
Sąžinė – Viešpaties balsas.
Atsiųs jums gerą žinią
Kiekvienai valandai ir dienai.

Žiūrėti į jus sunku,
Nieko neliko, išskyrus melą,
Juo užspringsite netrukus,
Ne už kalnų jūsų gyvenimo pabaiga.

* * *

Nestok į karo taką,
Nes jis kraujuotas.
Neramiai skambės varpai,
Kvies ginti Šventąją žemę.

Kiekvienas gaus tai, ko nusipelnė, –
Ar gražiai amžių nugyveno...
Jeigu taip – jis Dievui mielas,
Jeigu ne – palaidota jo siela.

Dievas atlygins tau
Už pagarbą žuvusiems,
Todėl negailėk savęs,
Melskis už išėjusius.

Nesiek skraidyti aukštai,
Nes tu – žemės sūnus,
Toks tavo likimas, todėl
Dievui dėkok, ir nebūsi vienišas.

* * *

Tegul šviečia sieloje saulė
Visą tavo gyvenimą.
Atsisuk į ją,
Ir gausi savo.

Meilė – mūsų išmintis,
Ir kitos niekada nerasi.
Kitos paprasčiausiai nebus,
Šitaip laikosi pasaulis.

Nesistenk paversti kito vergu,
Tu grandines geriau sutraukyk,
Tai visai nesunku,
Štai tada ir džiūgauk.

Jeigu siela bus tyra –
Ir gyvenimas klestės.
Tai Dievo duotas gyvenimas,
Visą laiką būsi laimingas.

* * *

Tegul širdis kalbės
Nuskriaustąjį pamačiusi,
Tegul ašara nuriedės, –
Pagailėk jo...

Užjauškite nelaiminguosius,
Jie irgi norėjo laimės,
Gyvenimas jų – amžinas siaubas,
Su viltim jie žvelgia į tave.

Netikėk meilikautoju,
Apsukriu niekšu,
Varyk jį lauk,
Nuo jo šuoliais lėk.

Nesivaikyk aukso,
Žmonių sielas jis žudo,
Palaidosi savo svajones,
Niekas tavęs nesušildys.

* * *

Kaip atrasti save savyje?
Kas atsakys?
Kas patars?
Tai neįveikiama ir tau.

Išmintingais ne gimstama,
O tampama,
Bet kaip išminčiumi tapti?
Net dauguma išminčių neatsakys.

Ar tu radai savo žvaigždę?
Neskubėk atsakyti.
Tai žinoma tik Dievui...
Na o tu atsakymo ieškok.

Dažnai mes įkliūname į tinklus,
Sumaniai pastatytus.
Matyt, mes kvailiai,
Nepagalvojame, kaip viskas pasibaigs.

* * *

Tavo žodžių kaina – grašis,
Ir net ne grašis.
Pikta tavo siela, –
Į niekur ji išėjo.

Tu žmogus blogas,
Kitam kasi urvą,
Esi negeras Dievui,
Įklimpsi pats į purvą.

Neišduok draugų,
Patikimų, nuoširdžių žmonių.
Nes pats būsi išduotas,
Atkeršys tau už juos.

Spalio žvaigždė

Mano kalendoriuje žvaigždė
Šaltai ir niūriai šviečia,
Šalčiai širdyje ir liūdesys,
Gyvenimo odė nesudainuota.

Spalio žvaigždė dega viena,
Kitaip jai neduota –
Štai ir tokie gyvenimo orai,
Toks likimas man Dievo dovanotas.

Tais nežinomais spalio metais
Šalta žvaigždė pagimdė
46-jų Šuns metų sūnų.
Štai tokia odė
Apie 46-jų spalio žvaigždę.

Trys karaliai

Trejbė, varpų skambėjimas, dangaus mėlynumas,
Gyvenimas ir žemės alsavimas kartu susilieja,
Vos girdėti pasmerktojo tyli aimana,
Pasaulis gyvena Dievo laukimo diena.

Žmonės šlovina Kristų už tai,
Kad dovanojo duoną ir vandenį,
Už tai, kad su tikėjimu suteikė laisvę,
Žemai lenkiasi Sūnui, Tėvui.

Visi nuo Dievo mes priklausom,
Tad kaip save mylėkim jį.
Už tai sulauksime gerumo,
Nes mūsų gyvenimą laimina Kristus.

* * *

Dejuoja mano tauta,
Aidas sklinda per visą planetą.
Neužčiaupsi jai burnos
Nei žodžiu, nei švinu.

Tiek metų vergovės,
Vargo ir kančių,
Dešimtmečiais neišsipildžiusių svajonių,
Sielvarto, ašaru...

Atsistok tu, milžine.
Ar neturi jėgų, tamsta?
Tave sužlugdė Stalinas-gruzinas,
Nugramzdino tave į kruviną tamsą.

Gyvenu ir tikiu tavimi,
Tikiuosi, kad atgimsi,
Didžioji tauta, su gimtadieniu,
Tikiu tavo šlove, tu – gyvensi!

* * *

Senato aikštė,
Sankt-Peterburgas,
Caro arklys,
Grenadierių eilės.

Kaip įsivaizduoti
1825 metų gruodį?
Drebantį rankose kandeliabrą,
Blogą perversmui orą?

Didžiosios Tėvynės sūnūs,
Riteriai, gražūs, protingi.
Vaizduotę žadino pranašiški sapnai
Ir Senos krantų fronda.

Krikštatėvių vėliava apsigaubę,
Senato aikštėje susirinko
Geriausios Rusijos žemių sūnūs,
Žengę žingsnį link kartečės,
Į istoriją įėjo.

Jų niekas nemokė, kaip elgtis,
Aukščiau visko – Rusijos dvasia,
Tautą savo mylėjo, todėl
Praliejo kraują geriausi sūnūs.

Kur Jus, Rylejevai, Pesteliai,
Bestuževai-Riuminai,
Sankt-Peterburgas, Senatas?
Galbūt 2025 (ar vėliau?) grįšime
Atiduoti pagarbą caro metams.

* * *

Banga švelniai kužda krantui:
Amžinai tave myliu,
Dieną ir vakarą saugau,
Plaukus tavo glaudžiu.

Burtininke, myliu vien tik tave,
Niūrų, žilų, brangiausia.
Skamba man tavo styga
Taip griežtai ir aistringai, tik dėl tavęs.

Tavo galingam, galingam glėby
Ramu ir džiaugsminga man,
Laimė mūsų viena,
O tai būna tiktai sapne.

Dovanoju tau meilę ir savo dainą,
Neverkiu, amžinai viltingai šaukiu,
Liūdesį ir sielvartą tavo nuplausiu.
Brangusis, be tavęs numirti galiu.

* * *

Visą gyvenimą ji norėjo laimės,
Bet ji neatėjo...
Jos žvaigždė, darganos žvaigždė
Per ilgai spindėjo.

Už ką tokį baisų likimą
Ir sunkų kryžių reikėjo vilkti,
Kas jai skyrė kančias
Ir drįso į šį pasaulį paleisti?

Tau tik penkiolika metų – ir jau tautos pasmerkta,
Tėvą nukankino Berijos tarnai – tyli,
Surinkai visų žmonių kančias,
Juodas varnas krankia ir dieną, ir naktį.

Laimės laukė su visom tautom,
Metai ėjo, o viltis gyveno,
Kad į saulę yra tiesos kelias.
Ieškojo šio kelio, bet... nerado.

Kaip sapnas bausis jos amžius
Pasibaigė iki penkiasdešimtųjų.
Baltoji mirtis jau laukė, svajojo,
Kad naują auką apkabina.

Gyvenimo laikrodis apsuko dar ratą,
Staiga mintis aplankė ją,
Kad tuoj paduos draugui ranką,
Ir bėdos, nelaimės pasiliks praityje.

* * *

Drebulės, šermukšniai dega ugnimi,
Tik, deja, šiluma nešildo.
Kūnas dreba kaip drugio krečiamas,
Nuo laužo šaltis kyla.

Beržai liepsnoja, dreba vėjy,
Ir tuopa jau baigia degti,
Tartum gyvenimas juos amžiams palieka.

Po akimirkos į juos baisu žiūrėt,
Laikas apnuogino kūną ir sielą.
Niekuo neįmanoma jiems padėt,
Taip liūdna ir pilka – tikras kalėjimas.

Metai praeis, ir ugnis
Vėl įsidegs, viską aplinkui vėl degins.
Iš naujo laikas tavo atgims,
Mielas rudenie, gelbėtojau mūsų.

Ir vėl aš kartu su tavim,
Anksti ryte ir vakare
Dainuosiu tau odę,
Mylėsiu tave ir garsinsiu.

* * *

Miršta tai, kas
Maitino, augino ir saugojo.
Išeina į niekur, kaip ir mes,
Mano gimtasis kraštas.
Ir aš jau ne tavo sūnus,
Ir tu nedžiugini manęs,
Laukai ištuštėjo, dirvos nuogos,
Nėra žalumos – nėra ir tavęs...
Kas tave į ešafotą pastūmė?
Apnuogino, nualino, pamiršo?
Kas jėgas galingas atėmė
Ir stiprią kilpą paruošė?

Ruduo

Ruduo, mylimas mano ruduo...
Jei tu tik žinotum,
Kad atimi iš gyvenimo
Liūdesį, meilę, svajonę ir džiaugsmą.

Jau niekas, niekur, niekada
Nesugrąžins šito klyksmo ir skausmo,
Nebent tik tu, mano mylimas,
Grašžinsi rytui auštant.

Ir štai vėl mes kartu
Džiaugsimės rudens rytu.
Mūsų paslaptis jis pasiims,
Atiduos savas.
Ir geresnio likimo mums nereikės –
Pasaulis tik sužydės.

Dėkingas aš tam, kas sukūrė tave,
Tokį gražų, auksaspalvį,
Ateinantį su vėju, šaltuku ir sniegu.

Mama

Mama – širdyje mano
Naktį ir dieną,
Per pūgą ir karštį –
Kitos tokios nėra.
Atvaizdas tavo šventas,
Siela gera
Ir amžinai gyva
Bus su manim visada.

Mama, mama, mama...
Kodėl išėjai taip anksti,
Kodėl išėjai taip anksti tu
Ir palikai man žaizdą širdyje...
Aš gi tavo sūnus, mama,
Pabūk su manim dabar,
Sušildyk švelnumu mano širdį,
Lopšinę man padainuok,
Brangiausias mano žmogau.
Turi tu mane tik vieną,
Prašau, pabūk su manim,
Prašau, neišeik, mama.

Mano sengalvėlė

Greitai mama paseno,
Ji viena...
Laukti seniai pavargo
Prie lango.
Lauki tu tikro sūnaus
Senam tėvų name,
Tik tuščia lauke...

Visada lauk manęs,
Mano brangioji sengalvėlė.
Aš pas tave atkeliausiu,
Tik būtinai lauk.
Ir žaliuose miškuose
Atsilieps aidu gegutė, –
Viskas dar priekyje,
Viskas dar priekyje...

Smarkus gyvenimas vyrų,
Žodžio be priežasties nesulaužysi.
Nieko nenorėčiau kaltinti –
Ariadnės siūlas kažkur pradingo.

Greitai mama paseno,
Laukti seniai pavargo
Prie lango.
Aš sugrįšiu į gimtąjį kraštą,
Tik lauk manęs,
Sušilsiu prie tavo krūtinės,
Lyg vaikystėje...

* * *

Žvilgsnis tavo – mylimas ir mielas,
Niekur nepabėgsi nuo jo.
Visam gyvenimui jį išimylėjau,
Kaip žemę ir mėlyną dangų.
Akys tavo rimtos ir griežtos,
Jose nėra vietos švelnumui.
Ne žmogus tave pagimdė, o Dievas,
Surasti tokios negali niekas.
Tu skaistyklą perėjai,
Pragaro kančias iki galo pažinai,
Ir, laimei, tu neišprotėjai.
Ryškiau saulės pasaulyje tu švyti –
Taip gyvenk ir amžinai spindėk.
Savo sielą visada saugok,
Nors žvilgsniu meiliai glostyk.
Švelniai mylėsiu tave
Iki paskutinio kraujo lašo.

Basakojė vaikystė

Basakojė vaikystė...
Tai buvo seniai.
Basakojė vaikystė
Praėjo amžinai.
Ir tik sapnuose grįžta
Mano vaikystė...

Mes kartu basomis
Einam, einam ir einam.
Aš ir mano vaikystė,
Basakojė tu mano vaikystė.

Amžiams basakojė vaikystė
Išikūrė mano širdyje.
Visam laikui laiminga vaikystė
Mano atminty pasiliko,
Niekur nuo jos nepabėgsi...

Aš būsiu...

Nebus manęs,
Vis tiek aš būsiu...
Gyvens mano daina,
Draugai gyvenimą pratęs.
Ir vėl aš jus lankysiu,
Kaip visada – dainuosiu,
Kad sudegiau vėjy,
Kad jus beprotiškai myliu,
Jūsų draugystę branginu,
Dievo maldauju, prašau,
Kad nesudegtumėte vėjy,
Jus labiau už gyvenimą myliu,
Apie tai dainuoju ir liūdžiu...

Labiau už gyvenimą jus myliu,
Jūs tikrovėje aplankote ir sapnuose
Dieną kiekvieną, akimirką.
Dalia mano rami ir liūdna,
Mes – baisaus likimo karta.

Jeigu aš kada nors ir numirsiu,
Vis tiek dainą pratęs draugai,
Ir tada su jumis aš būsiu.
Per jūras ir metus ateisiu,
Bet su jumis vis tiek aš būsiu, būsiu...
Dainą mano pratęs draugai,
Ir tada su jumis vis tiek aš būsiu, būsiu...

* * *

Metai po metų – ir dvidešimt jau,
Kas buvo bloga – seniai pamiršau,
Kas buvo gera – nusėdo širdy,
Kartais gyventi gali atmintimi.

Taip ir gyvenam, ne smilkstame – degam,
Ir nebegailime to, kas praėjo,
Juodosios jūros smėlėtasis krantas
Daugel pamatė ir daugel girdėjo.

Man patikėjai gyvenimą savo,
Laimė, jusiai pasitaikė netrumpas.
Dvidešimt metų mane iškentėjai,
Nebaudei niekad. Tu – mano turtas.

Dvidešimt metų, dienų ir naktų,
Aušros, šešėliai, tamsa,
Plieskianti saulė dienos vidury,
Dvidešimt – regis, diena.

Gyvenimas mus lepina, mus myli,
Gyvenimas iš proto kartais veda.
Gyvenam rankoj ranką spausdami
Ir laukiam, ką likimas vėlei žada.

Mano anūkas

Mano anūkas – tai aš!
Viltis ir džiaugsmas mano,
Didžioji Dievo dovana,
Tebus laimingas tavo kelias,
Kuriuo eisi per gyvenimą.

Nepamiršk gimtojo slenksčio.
Kad tavo likimas nebūtų baisus,
Gyvenk laimingai, mano mielas,
Gyvenk džiaugsmingai, mano brangusis.

Myli tave mamytė,
Močiutė tave irgi myli,
Didžiuojasi senelis ir tėvas,
Dainuoja tau dainėles,
Mylimasis mūsų Sašenka.

Tavo draugai – miško žvėrys,
Tavo draugai – jūros žuvytės.
Lakštingala suokia po langais,
Kad nenukristum nuo kopėtelių.
Būk laimingas, mažyli,
Angeliuko balsą išgirk!
Būk siela švelnus,
Mūsų brangusis mažyli!

Meilės žvaigždė

Spindinti žvaigždė
Dovanoja tau džiaugsmą,
Šviečia žydroji žvaigždė
Amžinai – ir dieną, ir naktį,
Mūsų meilės žvaigždė.
Spindi visada
Mūsų gyvenimas, likimas,
Mėlyno dangaus dovana.

Meilės žvaigžde,
Laimę mums dovanok,
Su mumis skrisk,
Mano meilės žvaigžde,
Tavo meilės žvaigžde.
Ryškiai šviesk danguje,
Mūsų meilės žvaigžde,
Meilės žvaigžde.

Pakilo gyvenimo žvaigždė,
Kad visada švytėtų,
Šalia tavęs būtų, kvėpuotų,
Gyventų, tave mylėtų,
Laime su tavim dalintųsi.

Mėnulio naktys

Mėnulio naktys,
Mėlynos akys,
Žydras mėnulis,
Ant peties ranka...
Upė dainuoja
Amžiaus dainą,
Ošia bangų mūša
Tik tau vienai.

Bekraščiame pasaulyje,
Bedugniame pasaulyje
Tik tu esi,
Mano svajonės pasaka.

Glamonėja mėnulį naktis,
Dingsta nelaimės,
Meilė dovanoja aistrą,
Gražina į jaunystę,
Ir nėra gyvenimo galo.
Ryškiau šviečia saulė...
Gyvenk, meile, gyvenk,
Džiugink vėl ir vėl...

Malda moteriai

Meilės žvaigždynas – tai tu,
Žemės stebuklas – tai tu.
Tu – tai skambus žemės aidas,
Visų jūrų ir aistrų štormas.
Žemės gėlių aromatas – tai tu,
Dangaus žydromo akys – tai tu.
Tu – tai Visatos ugnys,
Žvaigždžių šviesa naktį – tai tu.

Tavo likimas nuostabus –
Tu pagimdyta meilei.
Laimės savo nelauk amžinai –
Tu – Meilės žvaigždynas, Saulė.

Tu – saldžiausia Žemės Druska,
Tu – raudonas sielos gaisas,
Tu – gegužės skambėjimas.
Ryškiau už visas žvaigždes spindėk.
Tu, mano svajone, neliūdėk,
Mano malda visada tau padės.

Mano Angele, per amžius lėk,
Tu – jūros audringa banga,
Žilos senovės pasaka...
Tu – mano didžiausia meilė.

Siela maldauja Dievo

Širdis siekia Dievo,
Akys glamonėja dangų.
Siela kreipiasi į žmogų šventą,
Angelas bučiuoja dangaus kaktą.

Aplink šventumas ir džiaugsmas,
Čia nėra vietos liūdesiui,
Širdyje tavo malonūs prisiminimai,
Bet truputį pavargo mano mintys,
Ir norisi nuo visko pailsėti.

Priekyje dar ilgas kelias,
Iki Dievo eiti dar toli,
Kad jo esmę laiku suvoktum –
Nuo tikėjimo niekur nebėk.

Siela maldauja Dievo,
Akys apkabina dangų,
Širdis šaukiasi jo,
Visatoje nėra šviesesnio už jį,
Gyvenu ir myliu dėl Dievo.

Meilės nelaisvėje

Aš meilės sužavėtas,
Aš laimės belaisvis.
Aš sužeistas meilės,
Manęs nelauk iš nelaisvės.

Aš amžiams sužavėtas,
Meilės nelaisvė – tai laimė,
Tavo meilė dangaus duota,
Aš tavimi susižavėjęs amžinai...

Aš tavo akių nelaisvėje,
Aš nelaisvėje tavo rankų,
Malonus tavo žvilgsnis, meilus,
Bet meilė neištveria nė akimirkos,
Nė valandos vienatvės..., o tu?

Nepamiršk manęs

Nepamiršk manęs,
Niekada nepamiršk.
Šniokščiančioje ugnies jūroje
Būk su manim, būk.
Tu gelbėjai mane,
Meilę, ištikimybę saugojai.
Tu mano viltis,
Gimusi gegužę.

Gyvena širdyje meilė,
Aš gimiau iš naujo.
Meilė dainuoja pavasariui,
Ir man, ir tau...

Per sniegingas žiemas
Ir pavasario švelnumą
Aš ateisiu pas tave,
Aš ateisiu pas tave.
Praeis metai ir dienos,
Bet laimę mūsų saugok
Nuo Visatos nelaimių...
Pripilk meilės taurę...

* * *

Mylėt – tai gyvent,
Mylėt – tai numirt ir atgimt,
Mylėt – tai viską kitam atiduot,
Savo širdį, dvasią ir save.

Meilė žaloja ir gydo,
Žmogui ji Dievo duota.
Mylimas su mylima ją pasidalina,
Laimė jų abiemis viena.

Meilė – tai sielos žydėjimas šalty,
Tai, kas sujungia ir skiria.
Dovanoja ašaras ir skausmą,
Meilė – tai užburtas aistrų šaltinis.

Mylėt – tai laukti, viltis ir tikėt.
Apgaulę atpažinti ir nužudyt,
Į prarają grėsmingą ją numest,
Ir vien mylėt, mylėt, mylėt...

* * *

Tu mano laimė ir džiaugsmas,
Tu mano skausmas ir liūdesys,
Tu mano švelnumas ir silpnybė,
Dėl tavęs aš gyvybę galiu paaukot.

Gyvenu tik dėl tavęs vienos
Nuo aušros iki vėlyvos žvaigždės.
Jau seniai vadinu tave mylima,
Be tavęs nematau ateities.

Atspindys tavo meilus, nuostabus
Mano gyvenime liks amžinai,
Kiekvieną akimirką su tavim branginu,
Nuolat meldžiuosi tik tau vienai.

Pasilik amžinai, mano žvaigžde,
Deganti naktį ir žiemą šaltą.
Tu esi mano lemtis,
Brangiausias ir mylimiausias mano žmogus.

Meilė gyvens

Tu padovanojai man vakarą,
Nuostabų žiemos vakarą,
Tu padovanojai viltį
Mano sudaužytai širdžiai.
Meilė nemirs, amžinai gyvens.

Meilė gyvens, meilė gyvens,
Aš vėl myliu.
Meilė gyvens,
Meilė visada gyva.
Ji kaip daina...
Meilė nemirs,
Meilė gyva ir amžinai gyvens.

Tik akimirka
Uždegė pasaulį,
Aistrų ir meilės pasaulį, –
Nuostabus pasakų pasaulis,
Mūsų meilės pasaulis...
Meilė gyva ir amžinai gyvens.

Meilė apgaubta paslapties,
Jos gyvenimas amžinas,
Svajonė gyvena tik viena,
Meilė vadinasi jaunyste.

Nenoriu, kad meilė dingtų,
Kiekvieną akimirką ji su manim.
Dovanoja gyvenimui viltį,
Angelas neša ją aukštyn.

* * *

Ir aš, ir niekas kitas pasaulyje
Nežino, kada patekėjo
Ir ryškiai ir šviesiai spindi
Mūsų gyvenimo žvaigždės.

Jų šviesa arti ir toli,
Niekuo neišmatuosi,
Kad nėra tavęs, jausti sunku,
Ir tuo nenorėčiau tikėt.

Pasirodė, kad tai sapnas,
O sapnais nenorėčiau tikėt.
Todėl su viltimi atsibundu tamsoje
Ir laimės negaliu apsakyti.

Šalia tu, ir kvėpuoji lengvai,
Žadini viltį ir aistrą,
Atrodo – sunkumai išnyko,
Ir mūsų meilės niekas nepavogs.

Sniego gimimas

Šventos Kalėdos
Stebuklą sukūrė:
Gruodis mums padovanojo sniegą,
Balta staltiese žemę užklojo.

Sninga, kaukia pūga,
Smarkiai trikinkė lekia
Į tolimą mėlyną balandį.
Gruodį sninga,
Neskamba birbynė.
Gruodį nekrenta lietaus lašai,
Gruodį sninga, sninga, sninga...

Dievo reikalai stebuklingi,
Jis mūsų gyvenimo kūrėjas.
Dangaus laimės lauk,
Tik Viešpatį mylėk.

Rusija tikėjimu stipri

Rusija tikėjimu stipri,
Neabejoju – atgims ji.
Iš amžių gilumos
Varpai skamba.
Ir protėvių žingsniai
Iš toli girdimi tau ir man.

Atsistok, Rusija, atsistok!
Tavo kurianti dvasia
Amžiams tapo likimu.
Motina, Rusija, atsistok,
Dievas padės tau,
Šventajai, Didžiajai Žemei.

Už šventąjį tikėjimą,
Už žemę gimtąją
Rikiuojasi šventoji kariuomenė
Apginti tavęs ir manęs.
Apginkim, Broliai, Tėvynę savo,
Savo sūnus ir dukras.
Atsistok, Rusija, atsistok.
Atsistok!
Ru – si – ja!

Mes nugalėjome

Sužeistas buvo Stalingradas,
Gynė iki mirties Leningradą,
Apmirė amerikiečių tauta,
Nerimavo Anglijos lordas...
Liepsnojo bausis karo gaisras,
Pasaulis buvo apimtas karo,
Nustebintas rusų kareivių drąsos
Ir tankų šarvų stiprumo.

Mes nugalėjome,
Nepasitraukėme!
Mes nugalėjome,
Gynėme iki mirties!
Mes nugalėjome,
Savo Tėvynę išgelbėjome!
Mes nugalėjome,
Kraują praliejome.

Atsisuk, Kondolize,
Delaną ir senelį Džo pamatysi,
Amerikietiškąją lend-lizą,
Į 45-uosius pažiūrėk, Kondolize,
Džimis ir Bilas šalia manęs,
Visus mus pergalė suvienijo...
Į 45-uosius pažiūrėk, Kondolize.

Ginti iki mirties!
Nė žingsnio atgal!
Už mūsų pečių pergalės paradas.
Žukovas išdidžiai prajoja
Gvardiečių rikiuotę,
Griežtas jo žvilgsnis, –
Šalyje vyksta pergalės paradas...
Atsisuk, Kondolize, –
Mes nugalėjome, mes nugalėjome.

Motinos širdis

Ilgai Visata šaukė:
Jo daugiau nėra, jo daugiau nėra...
Gavo motina žinią –
Žuvo sūnus, devyniolikos metų.

Pergalė – 45-jų gegužė,
Svaiginantis Tėvynės džiaugsmas.
Laukė jos Praha ir Viena,
Mūsų moterys laukė...

Motinos siela liūdi,
Žiauri netektis.
Sūnus Berlyne žuvo,
Sužeidė motinos širdį.

Jau daug metų be sūnaus,
Daug metų kančių ir vargų,
Nerimstančių sapnų metai...
Sapnuoja ji mažą anūką...

Mes tik kartą gyvename

Tu mano laimė ir mano džiaugsmas,
Tu mano skausmas ir liūdesys,
Tu mano švelnumas ir mano romumas,
Už tai gyvenimą galiu atiduot.

Tik tavimi gyvenu, tavimi viena,
Nuo aušros iki vėlyvos žvaigždės,
Tik tave vadinu mylima,
Ir be tavęs man negyvent.

Mes tik kartą gyvename,
Mums reikia būti kartu,
Su meile eiti vienu keliu.
Mes tik kartą gyvename,
Net griaustinis mums nebaisus,
Kada su tavim aš,
Mano meile, mano žvaigždute.

Vaizdas mielas, mylimas, geidžiamas
Mano širdyje amžiams pasiliko,
Tik su tavim noriu būti laimingas,
Meldžiuosi už tave.

Tu būk mano žvaigždutė
Šaltą žiemą ir naktimis,
Aš pasikliausiu savo likimu,
Tik tu pašauk į tolį...

Prisipažinimas

Tu – mano šviesus džiaugsmas,
Tu – mano skausmas ir liūdesys,
Tu – mano šventumas ir švelnumas,
Tavo gyvenimas man brangus.
Visada su tavim, mano meile,
Sutinku saulėlydį ir aušrą,
Man ramybės be tavęs nėra,
Nėra be tavęs ir laimės.

Mielos moters prisipažinimas –
Ne nuodėmė, ne gėda, ne bėda.
Kiekviena laiminga akimirka pasidalinsiu,
Pasidalinsiu su tavim visada...

Tu mano aistra, mano švelnumas,
Meilės vyno aitrus saldumas,
Ramus stebuklingas krantas,
Aš – tavo jūros banga.

Ryškliai švieti, kaip saulė, kaip žvaigždė
Mano sunkiam kelyje.
Nėra man be tavęs ramybės,
Aš tave labai labai myliu.

Naujasis amžius

Melancholijos, liūdesio jūra,
Džiaugsmas pradingo amžinai...
Nori suprasti, kodėl taip buvo?
Šimtus metų reikėtų pasukti atgal.
Na ir kas, kad rytoj ateis diena,
Laimės dėl to daugiau nebus:
Geresnis netapo žodis,
Jeigu ir gyvenimas netapo geresnis.

Ir gyvenimas nedžiugina, ir dainos,
Kiti žmonės gyvena šalia mūsų.
Bet visi mes šitoj planetoj,
Visi mes neturime būti abejingi laimei.
Ir gyvenimas nedžiugina, ir dainos,
Praradome kažką akloj tuštybėj...
Bet visi mes šitoj nuodėmingoj planetoj
Už geresnį gyvenimą atsakingi.

Skausmingai ir labai keistai,
Lyg styga apsinuogino nervai,
Išsigandęs, apgautas,
21-as amžius prie slenksčio stovi.

Laimės akimirka

Miršta laimė ir ruduo ateina...
Miršta laimė ir nieko neklausia.
Laimė tikriausiai kelio jau neras,
Viltis negražinamai dingsta, o kas lieka...
Gyvenimo aušra kelyje nyksta,
Ir neįmanoma pasukti atgal.

Laimės akimirka sublizgėjo –
Ji mano paskutinė gelbėtoja...
Angelas iš dangaus nusileido, pas mane užėjo,
Į savo vienuolyną išsivedė.

Aplink pilkas gyvenimas, problemų jūra...
Į šitą pasaulį ateinam mes kartais.
Gyvenimo kelias – begalinis uždaras ratas,
O visa kita – mums nesvarbu...

Už šventąją žemę

Virš Tėvynės viesulas, viesulas...
Virš Tėvynės mirtis, mirtis...
Juodas velnias puola,
Mirtį neša brangiausiai žemei ir mums.

Bet šventoji kariuomenė
Mūsų žemę drąsiai gina,
Juodam velniui nepasiduosim,
Tegul nesusilpnės mūsų dvasia.

Visur girdisi neramus šauksmas:
Apginkime, broliai, Tėvynę savo,
Šventąjį tikėjimą, gimtąją žemę,
Apginkime, broliai, apginkime.

Juodas velnias neša bėdą,
Juodos naktys uždengė šalį.
Šviesos spindulys užgeso staiga,
Net žmogaus balso negirdėti,
Viskas krenta į prarają,
Gyvenimo laivas jūroje skęsta.

Staiga pasirodė šventas atvaizdas,
Ir nuskambėjo balsas:
Kovokime, broliai, už Tėvynę savo,
Už savo žmonas, sūnus ir dukras,
Už šventąjį tikėjimą, už žemę gimtąją,
Už Dievą, už tikėjimą šventąjį,
Už Dievą, už tikėjimą šventąjį.

Mano meilės jūra

Jūra tave įsimylėjo,
Bangos meiliai glamonėjo,
Štormas dainavo meilę,
Audrapaukštis krykštė: lauk, lauk...
Jūra dovanojo meilę,
Saulė glamonėjo veidą.
Bangų mūšos ošimas,
Žuvėdrų džiaugsmingas riksmas.
Jūra, Palanga, Palanga –
Mano meilės miestas.
Jūra šoka tango,
Jūra šoka tango –
Meilės štormas stipresnis ir stipresnis.
Bangų mūša ošia ir šaukia
Į aistrų jūrą,
Į mano meilės jūrą –
Vis stipriau ir stipriau.
Palanga – mano meilės miestas,
Palangoj jūra šoka tango,
Jūra šoka tango, tango, tango –
Palangoj jūra šoka tango...

Vysla

Vysla – slavų upė,
Vysla nuo kraujo raudona.
Karas – klastingas ir žiaurus –
Upėje visus nuskandino,
Raudonas kareivių kraujas,
Karas baisus, tikras pragaras, –
Vysla – slavų upė...

Vyslos bangos apsvaigusios
Nuo kareivių kraujo.
Liūdnos akys, nelinksmos,
Mirties nenuplausi ašara...
Sapnuoja ji amžiną mūšį,
Baisus Vyslos likimas,
Sapnuoja ji kryžių virš vandens.

Vysla – broliškas kapas,
Vysla – slavų upė.
Jos likimas liūdnas,
Visatos gyvenimo siaubas,
Atmintis apie ją baisi.

Pražudė karas jaunos ir gražius,
Vysla jam padėjo...
Nepaliko kareivių gyvų...
Vysla...

Mano meilė Baltarusija

Baltarusija – tu mano laimė,
Tu – likimas mano.
Švelnumą ir džiaugsmą neša
Baltas paukštis virš lauko,
Kur lakštingala čiulba,
Ir griaustiniai smarkiai dunda, –
Apie tokią Tėvynę kiekvienas svajoja.

Tėvyne, gyvenk ir klestėk,
Laimę žmonėms nešk.
Tik tavim aš galiu didžiuotis,
Nėra brangiau Baltosios Rusijos,
Nėra gražiau Baltarusijos.

Tu mano sieloje amžinai.
Šaltą naktį ir šiltą dieną
Džiugini savo vaizdais,
Gimtuuju kraštu, šventąja žeme.

Didysis Dievo sūnus

Mėlynas dangus, šventoji žemė...
Tėvynė – jo brangioji.
Kirila Poleski,
Kirila Poleski, mano gerbiamas broli,
Pripetė tave garsina.
Sūnaus tokio niekur nerasi,
Tu Dievo ir žmonių atmintyje,
Čirena vieversys apie tave.

Tu – didysis Dievo sūnus,
Kaip mūsų žemė gražus,
Tu – mūsų šventovė, viltis,
Gyvenk ir džiaukis su mumis.

Polesės didvyri, Dievo žmogau,
Dangus dainą skiria tau,
Kirila Poleski,
Kirila Poleski, amžinas broli,
Tu – mūsų tikėjimas, jėga.
Šventoji žemė tave pagimdė,
Išmintimi apdovanojo...
Didžiuojasi Tėvynė tavimi!

Grįšiu namo...

Grįšiu į kraštą
Iš laiko gilumos,
Siela ilsisi,
Ir širdis taip pat.
Vieversys čirena
Žydrose aukštybėse.
Tu laisvės dainą savo
Palik geresniems laikams.

Pasemsiu iš šulinio šalto vandens,
Mano kaimas Rudnia – metai jauni.
Gimtosios vietos, mylimi kraštai...
Mano liūdnas rojus – mielas motinos namas.

Išblaško rytas
Pavargusius sapnus,
Rugių laukai –
Kvepianti nelaisvė,
Ir miškas ant kalno,
Žvejyba naktį,
Ir man nuo pagundos
Jau niekur nepabėgti.

Grįšiu į kraštą
Iš laiko gilumos,
Siela ilsisi,
Ir širdis taip pat.
O po to kasdienybė
Ir tie patys laikai...
O širdis vis grįžta
Čionai...

Gimtoji pirkia

Mano krašte, mano Tėvyne,
Mano širdis amžinai su tavim.
Neliūdžiu, kad atėjo žiema,
Atgimsim pavasarį kartu.
Nuolat kartosiu tavo vardą
Auksiniam rudeniiui atėjus.
Mano krašte, mylimas, geras,
Būk laimingas ir laisvas, tu – mano.

Gimtoji pirkia, krašto žmonės,
Jūsų dėka Tėvynė turtės,
Išgarbins jus savo dainose,
Šventoji žemė jūsų nepamirš.

Gimtoji pirkia širdyje mano –
Visam pasaulyje viena,
Vaizdu šventu prie savęs traukia
Per audras, per pūgas.
Šaukia mane mėlynais vakarais
Gimtu ir mylimu balsu.

Saulutė žaidžia

Pro miglą prasiveržia diena,
Budina dangų saulutė.
Tegul pyktis bėga lauk,
Ir prisiminti jo nereikia.

Tavo rytinį sapną saugau,
Jis tavo mintis glaudžia,
O pats atspėti negaliu,
Ką sapnuoji tu.

Žaidžia saulutė, žaidžia,
Tavo laimės ryto saulė,
Į jaunystę mūsų kviečia
Mano sielos daina.

Tu patikėjai manimi,
Sunkių laikų nebaudei.
Saugojai nuo pagundų, bėdų,
Nes amžiams mane pamilai.

Lyg diena – dvidešimt metų praėjo,
Saulėlydžiai, saulėtekliai ir naktys...
Tu šviesa stebuklingos meilės –
Švytėk amžinai saulės spinduliais!

Tėvynės ašaros

Černobylis – juodas varnas, paukštis juodas,
Atnešė mums kančių ir bėdų,
Užgesino šviesą mūsų namų.
Už ką Baltarusijai toks likimas?
Dar nematė pasaulis tokios nelaimės.

Trečias angelas užtrimitavo,
Ir žvaigždė nukrito,
Vardas jos – Kietis.

Kietis, kartus kietis,
Kartus kietis, mūsų bėda,
Mūsų bėda, mūsų vargas.
Didelė žmogaus ašarų jūra.
Kartus kietis, kartus kietis.

Kaip tai išgyventi?
Kaip su tavim gyventi?
Kartus kietis, kartus kietis.

Tėvyne, duok jėgų,
Padėk, Dieve!
Mums kito išbandymo nereikia...
O Dieve, padėk...
O Dieve...

Tėvynės širdis

Rytais lakštingala suokia
Stebuklingas savo giesmes.
Gražus mūsų miestas pavasarį,
Žydra Svisločė greta teka,
Skaidrios rasos blizga žolėse,
Aušra beržų vainikuose slepiasi,
Mano saulės miestas – jis mano akyse.

Minskas – Tėvynės širdis,
Mano gimtosios Baltarusijos,
Mielas, mylimas, vienintelis,
Tavim visada didžiuojuosi.
Aš prisiečiau tave mylėti.
Minskas – Tėvynės širdis...

Tavo prospektų gražuma
Pratęs sielos jaunystę.
Tokių geranoriškų žmonių
Kaip čia nesutikau aš niekur.

Nenugalėtas mieste didvyri,
Virš tavęs tegul žvaigždės spindi.
Taikiai ir meiliai gyvenk
Po gerumo ir meilės saule.

Šaltinukas

Atsigersiu vandenuko
Iš šalto šaltinuko
Šalia gimtojo namelio
Mano Tėvynės mielos,
Kur šilas prie upelio
Lyg rojus vilioja,
Ir rasota žolė
Pušyne kvepia.

Duok atsigerti, šaltinuk,
Šventojo, gyvo vandenuko.
Duok atsigerti, šaltinuk,
Už tave amžinai melsiuos.

Apie nemirtingą likimą,
Apie šaltinuko dalį
Daina iš širdies plaukia,
Jaudina ir gyvena amžinai.
Sidabrinis šaltinio balsas
Man naktimis sapnuojasi...
Šventasis, gyvas šaltinuk,
Duok man atsigerti vandenuko...

Rugpjūčio naktys

Aksominės rugpjūčio naktys
Pašauks mane su savim,
Kaip žvaigždės tavo akys,
Mano mylimoji, aš su tavim.
Aš stebuklinga šviesa spindėsiu,
Rugpjūčio naktys kartu su mumis.
Aš moters dosnumu stebiuosi,
Savuoju taip pat.

Rugpjūčio naktys,
Rugpjūčio naktys,
Kiekvienam savo paslaptis.
Rugpjūčio naktys
Žvaigždėmis pranašauja,
Kad mes sutikome laimę.

Gaila, kad rytas po nakties ateina.
Uždainavus rudens romansą
Nutvers meilės muzika,
Kuri mus naktį žavėjo.
Aksominės rugpjūčio naktys
Pašauks mane su savim,
Kaip žvaigždės tavo akys,
Mano mylimoji, aš su tavim.

Polesės gedulas

Graudžiai rauda Polesė, Polesė,
Nekukuoja miške gegutė...
Liūdnei gervė danguje skrenda,
Verkia Polesės šilai,
Žmonės rauda dėl žiauraus likimo –
Liūdesys ir vargas toje raudoje, –
Nelaiminga Polesės tauta.
Tėvynė, Polesė, gervė danguje.

Polese, gimtas ir mielas krašte,
Tave myliu aš, garsinu,
Tavimi visada didžiuojuosi,
Apie tave dainas kuriu.
Šventąja ašara tavo akis prašiu,
Nėra pasaulyje gražesnių vietų...
Dangus apie tai amžinai dainuoja –
Tėvynė, Polese – tu mano meilė...
Verkia, dejuoja mano Tėvynė
Dėl tos balandžio bėdos.
Ir varpai skamba,
Skelbia nematomą karą.

Kad neateitų priešas nekviestas,
Kad gyventų ir klestėtų šalis, –
Polesė, mano mylimasis kraštas –
Tėvynė, Polesė, Polesė...

Amalai dega

Amalai dega –
Mano gyvenimo žvaigždės.
Nemiega amalai,
Jie nušviečia likimą,
Mielus sapnus dovanoja,
Mane apkabina naktim,
Nuolat į tolį neša,
Neleidžia užmigti man su tavim.

Amalai – nakties akys,
Didžiausias Dievo lobis.
Dega amalų akys,
Dega amalai,
Dega amalai...

Dega gyvenimo amalai...
Mano rytas šviesus,
Neduoda man užmiršti
Savo laimės šaltinio.
Priverčia širdį plakti,
Amalai, amalai, amalai,
Naktys, naktys, naktys...

Odė tau

Tu mano likimas,
Viso gyvenimo daina,
Tik tu viena –
Tu svajonė mano.
Amžinai su manim būk,
Tik tu viena.
Niekur nuo manęs nepasislėpsi,
Niekur nuo manęs nepabėgsi,
Niekur...
Tu – šaukianti į tolį,
Tu – skrendanti į aukštį,
Dingsta liūdesys,
Karšta saule atvyk.
Meilę ir svajones
Amžinai
Išsaugosiu širdyje.
Nuo didelių bėdų,
Svetimo pavydo
Aš apsaugosiu tave.
Amžinai tu būsi mano mylima,
Amžinai tu būsi mano geidžiama,
Amžinai...

Tu pati pati...

Tu mano dangiška,
Tu stebuklinga mano,
Tu pati laimingiausia,
Tu pati mylimiausia...
Moterie švelni,
Moterie miela,
Meile mano šviesi,
Likime mano amžinas.

Nėra kitos tokios,
Nei gyvenime, nei amžinybėje,
Tu amžinai likai jauna,
Sužadėti mes likimo.

Moterie miela,
Pati išmintingiausia,
Pati geriausia,
Žvaigžde mano ryški,
Mano daina didinga,
Šaltinio ašara...
Moterie mano lemtingoji,
Tu pati, pati, pati...

Gyvas desantas

Liepsna, ugnis ir dūmai,
Gyvas desantas, divizijos vadas gyvas.
Žydras dangus virš jo,
Gyvas desantas, nemiršta divizijos vadas.
Laukia žemė, meldžiasi dangus.
Skrenda desantas, amžinas skridimas.
Žydras kryžius – jo apsauga,
Pradedant nuo komandos – pakilimas.

Puikus jų gyvenimas, puikus,
Odes apie juos dainuoja.
Gyvas desantas, desantas gyvens,
Mylimosios savo širdis jam atiduoda.

Gyvas desantas, desanto lauks
Tankios garbanos, žydras akys.
Mylimieji į amžinybę nenueis –
Drąsūs dangaus sakalai.
Parašiuo stropai kaip sielos styga,
Juose viltis gyventi.
Suskambės styga, atsilieps siela,
Amžina desanto žydroji daina.

Šūviai žudo aušrą

Šūviai žudo aušrą,
Žiaurumas negailestingai taiklus.
Kažkieno siela iškeliavo į kitą pasaulį,
Nespėjusi sušnibždėti paskutinio noro.
Gyvesiems šūviai skamba kaip varpai,
Atminkit, ir kareivis miršta.
Anksti dar jam į rojaus sodą,
Muškietininkui malda sukalbės vienuolis.
Gaila, antrąkart gimti nelemta,
Ir gyventi iš naujo neskirta,
Tik nešti sunkų gyvenimo kryžių –
Būk prakeikta, kvaila mirtie.
Nelemta atgimti, nelemta kvėpuoti,
Tik sunkų kryžių nešti.
Būk prakeikta, kvaila mirtie
Ir caro malone,
Gvardiečiai, dragūnai, ulonai mirtingi,
Jiems nuodėmės reikia atleisti.
Prieš Dievą lygūs visi,
Poete, eiles jiems rašyk.

Gyvenimo siūlas nutrūko ūmai,
Vilties išsigelbėt nėra.
Kokia beprotybė – kai nori gyvent,
Tau perveria širdį kulka.

Išgelbėtas pasaulis

Prie Berlyno miega, prie Potsdamo guli
Mano kovos draugai.
Sapnuoja jie tolimą motiną – Tėvynę,
Kurią gynė atkakliai.
Dėl jos batalionai ir kuopos
Amžiams užmigo vokiečių žemėje.
Ir svetima žemė, gausiai palaistyta krauju,
Šiandien žydi.

Ar prisimena išgelbėtas pasaulis juos,
Visada jaunos ir brangius,
Nepagailėjusius savęs ir išgelbėjusius mus
Nuo ugnies ir kalavijo?

O kas iš jų sūnų ar dukterų
Prisimena tą baisų Berlyno puolimą,
Kada vokiečių namų fasadai buvo nudažyti
Brangiu slavų krauju?
Buvo baisu žiūrėti, kaip skeveldros
Žudė, draskė į gabalus,
Kaip mano draugai krito
Į kraujo, ugnies jūrą
Ir liko joje... Amžinai...

* * *

Anksti mano mama paseno,
Susiraukšlėjo, pasirėmusi lazda,
Nuo visko pasaulyje pavargo
Tarsi buvo tokia visada.

Kiekvieną josios ašarėlę išsaugoti reikėtų
Dėl to, kad visą gyvenimą kentėjo.
Angelas – sargas ją apleido,
Vietoj laimės padovanojęs Ariadnės siūlą.

Brangioji mano sengalvėle,
Praeities jau nesugrąžinsi.
Dažnai sapnuoji duonos plutelę –
Laimės viršūnę, gera tai prisiminti.

Sotus niekuomet nesupras,
Kodėl tu ašaras bandai slėpti.
Stengiesi alkanas mintis nuo mūsų nuvyti
Pasakomis ir dainų posmais.

Ar galima viską pamiršti,
Jei gyvenimas ir pagerėtų?
Tavo meilė per amžius išliks
Lyg obeliskas iš granito kieto.

* * *

Gena jūra bangą į Varną,
Mano meilė tenai, ji laisva,
Ją pasikvietė broliai prie stalo,
Tačiau gaila, manęs ten nėra.

Aš gimtinėj jai dainą dainuoju
Apie Varnos meilės uostą,
Ir jaunystė mana išdidi
Nebeleidžia man ašarų šluostyt.

Gyvenimas kaip pragaras be jos,
Kitos tokios aš niekada nerasiu,
Reikės – už jūrų plauksiu, kopsiu lig dangaus
Ir į gimtus namus suradęs parsivesiu.

Gena jūra meilės vandenį į Varną,
Štormas dūksta, taškosi purlais,
Graike ar bulgare, ar neaišku,
Kad gimtinės niekas nepakeis?

Todėl ir Varnai skiriu savo dainą,
Kad davė mylimajai duonos ir nakvynę,
Kad ten yra draugų, kurie ja pasirūpins,
Kurie jai oleandrų į kasas pripynė.

Gena ilgesį jūra į Varną.
Baltasparnės žuvėdros klykia.
Ir kodėl išvykai taip toli,
Kodėl man iš akių išnykai?

Gena jūra iš Varnos bangą...
Mylimoji ant laimės sparnų
Skrenda skuba į gimtąjį kraštą,
Kad paskęstų glėby mylimų.

* * *

Mes vaikai žiauraus likimo,
Išgėrę vargo taurę iki dugno.
Praeitį ramiai gyvent neleidžia –
Naktį raudam, šaukiam, atsibundam.
Laimė mūsų gausiai aplaistyta krauju,
Nieks nesitikėjo, kad toks likimas bus.
Mūsų „tėvas“, antakius kilodamas tankius,
Žmonių kaulais grindė takelius ir kelius.
Apiplėšta, apnuodyta, nuskurdinta tauta,
Išsekinta, vos judanti pirmyn.
Nušviečia kelią akių žiburiai,
Bet garsas iš krūtinių vis tylyn.

* * *

Jaunystės rytas stebuklingas –
Netirpsta, nepradingsta,
Virš miško miegančio pakyla,
Ir atmintis atgimsta.
Pro rūką braunasi diena
Su spindulėliais saujoj,
Šešėliai, greitai bėkit lauk
Ir pasislėpkit jaujoj.
Bet tavo sapnas neramus
Ir vėl jaunystėn veda,
Matai, kad mylimas, brangus
Išeina – meilei galas.
Begarsis riksmas gerklėje –
Gyvenimas pro šalį
Praskriejo kaip žvaigždė maža,
Išbrėško kaip aušrelė.

Amžinybė

Su metais jausmai aštrėja.
Prisiglausi prie amžinybės siela –
Ir tapsi amžiams išmintingas...
Laimė tik valioj Dievo...

Nemirtingi ugnis ir vanduo,
Jiems žemėj gyvent amžinai.
Nes jie yra Dievo malonė –
Dovana iš dangaus žmonėms.

Kiekvieną akimirką amžinybe gyvenu,
Meldžiu mėlyną dangų jos.
Ir netikiu savo laime –
Meilė amžinybei vis stipresnė.

Noriu pasilikti aš amžinybėje
Ir gyventi dėl žmonių.
Senatvėje mylėti kaip jaunystėje...
Padaryk taip, burtininke – ugnie.

Pasiliksiu ugnyje ir vandeny,
Danguje maudysiuos.
Žinau, kad taip niekur nėra,
Bet su amžinybe nenorėčiau skirtis.

Ištikimybė

Tu aukščiau Visatos...
Gyvent negaliu be tavo grandinių,
Be mylimo balso,
Be gelsvų plaukų,
Be nuolatinio „ne“...
Ir taip gyvenu aštuonerius metus.
Lyg taip ir nenorėčiau,
Bet skrendu, skrendu,
Kur ir kodėl – nesuprantu,
Nuolat paskui tave einu,
Kvailystes darau, atleidimo meldžiu,
Ir vėl, kaip praeityje, myliu,
Myliu ir myliu...
Be tavęs negaliu, negaliu,
Maldą dangui kuriu:
Palik amžiams žydrumą,
Nes be jos išprotėti galiu.
Surasiu tave už jūrų,
Į savo namus parsivesiu,
Nes amžinai aš tave myliu,
Aš myliu, tave aš myliu.

Tarnaujam Tėvynei

Šalies saugumą
Saugo Tėvynės sūnūs.
Ne dėl šlovės
Tarnauja jie dorai –
Dorumas jų kraujyje.
Savo orumą išsaugo,
Kilnumas būdingas jiems,
Nematomiems šalies kariams.

Baltarusija jiems – gimtieji namai,
Kitos žemės jie ir nenorėtų.
Saugo jie mūsų ramybę,
Gyvena tik svajonėmis, ir tiek...

Žvalgyba – nervai, kaip stygos,
Žvalgyba – tai riksmas sielos.
Didžiukis, žvalgybos „Alma Mater“,
Baltarusijos saugumo institute.
Vakar jie paukščiukai buvo,
O šiandien jau ereliai.
Didžiukis, saugumo institute,
Išdidžiosios, mylimos šalies.

Kartu su Oginskiu

Prieš šimtą metų
Pasaulis išgirdo apie Oginskį.
Polonezui odę dainuoja
Rusas, lenkas, ukrainietis.
Visą amžių aš greta jo,
Noriu suprasti, iš kur nemirtingumas,
Kodėl pasaulis žavisi juo,
Jei žmogus mirtingas, iš kur gyvybingumas?
Mums, gyviesiems, to nesuprasti,
Kokios mintys jį aplankė,
Mūsų dalia – ne kurti, o loti,
Gal kam nors toks pasakymas ir nepatiks...
Sugriuvo, ištuštėjo jo sodyba,
Nieko, kas aukštintų, aplinkui neliko.
Kas kaltas dėl tokios būsenos,
Kai viskas, išskyrus polonežą, jau sunyko?
Kaip varpas polonezas skamba.
Žmonės, sustokite, kas pasidarė su jumis?
Link aukštos kultūros mums reikia eiti
Dairantis atgal,
Nes priešaky šviesos per maža...

* * *

Rudeniniai lapai sukosi ore ir žemėn krenta.
Mano siela dėl to liūdi, kenčia,
Tarsi savo geriausių draugus
Išlydėčiau į paskutinę kelionę.

Atsiguls jie kape viens ant kito,
Toks likimas, kitaip nebebus.
O jeigu kuriam neužteks vietos,
Nesupyks, nes tai jiems nesvarbu.

Taip jau buvo ne kartą, ir ne kartą dar bus,
Trumpas lapo augimas – tai ne žmogaus likimas.
Ir per amžius neteko dar niekam
Siųsti graudžios žinios apie lapų mirtį.

Ir čia, ir už devynių jūrų klevas
Negailestingai meta pageltusius lapus.
Likimo juk nepakeisi,
Nesvarbu, tiki juo ar ne.

Todėl ir mes, gražiausi gamtos lapai,
Nežinome niekam ribų,
Nes atskaitos taškas
Jau seniai nemadingas.

* * *

Galų gale aš pradėjau
Jaustis kaip smiltelė
Tarp žmonių, beržų ir plieno –
Žmogus aš, gyvybės pradas.

Atsitiko tai, kai buvau virš keturiasde-
šimties,
Kai siela stabtelėjo atsikvėpti
Ir paliko dar šiek tiek laiko,
Kad žila galva taptų protingesnė.

Sniegas baltais kąšniais ją apdribo,
Net birželio karštis jo neištirpdė.
Sapnuojasi jai bekelnė vaikystė
Ir susiraičiusių garbanų varis.

Svajojau tada apie žirgą ir šlovę,
Nuskristi toli toli, už debesų.
Bet gyvenimas savaip tai išsprendė
Ir keturiasdešimties į atsargą išleido.

Ar pareikalausiu ko iš žmogaus,
Ar išgirsi teisingą atsakymą,
Jeigu to žmogaus siela
Nešildo, nedega, nešviečia...

* * *

Maudosi jūroje oranžinė saulė,
Šildo jūros vėšą savo šiluma.
Šoka bangos mėlynose platybėse,
Ir štormas linksmai mojuoja joms irklų.

Žmogus negali suvokt šio pasaulio
Ir iki galo jo suprast.
Neaišku, kodėl saulė leidžias vakare,
Ryte teka, kad šviestų dar skaisčiau.

Ir taip nuo senų senovės,
Džiaugsmą ir laimę žmonėms nešdami,
Vilioja jūros vandenys jūreivius
Ir nuplauna mano liūdesį ir ilgesį.

Saulės lemties su niekuo negalima palyginti.
Ir tas, kuris ją sutvėrė,
Turi būti visų mylimas, nepažeidžiamas,
Nes jis yra visko viršūnė.

* * *

Laukuose lakioja vėjas,
Tačiau užsiėmęs jis niekais.
Numetė žemėn jis caro skeptrą
Ir nuskrido erzint medžių ir žmonių.

Ir, kodėl gi jam nekvailioti,
Kai nėra kur jėgų dėti?
Ramybę jis tik sapnuoja...
Ir palikęs laukus ramybėje,
Nuėjo miško nurengti.

Kada jis rūškanas ir piktas,
Tokius išdarinėja stebuklus!
Stebiesi tik, iš kur toks pyktis,
Tokia neapykanta žmonėms ir debesims.

Būna jis švelnus ir mielas,
Gali kaip arkliuką jį paglostyt,
Gali užmesti pūkinę skepetaitę...
Ir padvelks nuo jo gerumu ir šiluma.

* * *

Akys – kerintis pasaulis,
Akys – besiilgintis pasaulis,
Tavo akys – tai gyvenimas,
Žmogiškas ir amžinas.

Jas reikia be atsako mylėti.
Kiekvieną brangią akimirką
Skirti dėmesį ir meilę,
Nes kitaip paprasčiausiai negalima.

Jos dovanoja viltį tau ir kitiems
Ir, užmiršus visas negandas ir nelaimės,
Kviečia mylėti ir kartu liūdėti
Laimės saloje...

Negalima jų nei nužudyti, nei išduoti,
Nuo nuovargio jos merkias nejučia,
O atsibudę žvilgsniu glosto
Visa tai, kas miela ir brangu.

* * *

Tėvyne mano apgautoji,
Brangusis krašte Polesės,
Kas tave mirtinai sužalojo
Balandžio rytą saulei tekant?

Ar ne tu, žilagalvi, dovanojai mums,
Savo sūnums ir dukroms,
Ramybę ir laimės džiaugsmą,
Raminai, šnekinai, lopšines dainavai...

Tavo ažuolynai kaip galingi
Žali skydai nuo daugybės bėdų
Mus saugojo, slėpė.
Dabar jie mūsų baisūs priešai.

Dangaus žydruma mirtiniais nuodais tapo,
Ir Pripetės plynės, kurios teikė
Mums tiek džiaugsmo ir šilumos,
Dabar į Jakutijos pavasarį panašios.

Tai kas gi su mumis
Ir ne prieš mus sukilo?
Dangaus aukštybės, galbūt,
Ar Marko Šagalo drobė?

Žinoma, ne, mano brangus,
Sergantis krašte.
Kaip tave išgydyti, kokio eliksyro duoti,
Kad vėl milžinu pasijustum...

Vardan gyvenimo

Kapeliai, kryželiai,
Suskaičiuot negali...
Daug rusų tankistų
Altes-Lageryje guli.

Galvodamas krūpteli,
Nes mintis nejauki,
Kaip galėjo svetima žemė
Jų šitiek priglausti.

Kokia lemtis jiems teko,
Protu neįmanoma suvokt.
Kad žmonės degė kaip žvakės,
Kad jų mirtis – tai gyvenimas mūsų.

Todėl ir dega amžinoji ugnis
Nuo tos dienos, kada
Degė žmonės, žemė ir šarvai,
Dega, kad mes būtume gyvi.

Ir atrodo man,
Kad jie ne vokiečių žemėje guli,
O žygiuoja Pergalės parade
45-ųjų birželį Maskvoje.

Beveik pusę amžiaus jie poste
Atlieka sunkią pareigą Tėvynei,
Kad daugiau nedrįstų niekas vėl
Griauti, deginti, naikinti to, ką jie gynė.

Pasmerktas mylėti

Žvelgiu tau į akis tartum į dangų,
Gėriuosi tavo subtiliu grožiu.
Labai seniai jaučiausi toks laimingas,
Bet įprastą ramybę prarandu.

Aš pasmerktas mylėti, pasmerktas esu,
Užburtas tavo grožio ir likimo.
Ir neberūpi šiuo metu visai
Buitis, darbai ar kažkokie žaidimai.

Aš pasmerktas mylėti, pasmerktas esu,
Pasukti atgalios nesugebėsiu.
Man netgi vasara nerūpi visiškai,
Žinau, dėl to, kas buvo – nebesigailėsiu.

Nuskęsiu mylimosios plaukų vary,
Įkvėpsiu aromato nekaltybės.
Ir rūpesčiai, kurie užgriuvę buvo,
Išnyks kaip rūkas, kaip nakties tamsybė.

Mano angele, tu dieną niūrią, žvarbią
Mane šildai šiluma švelnia.
Bet kodėl mums susitikti lemta
Buvo skirta taip vėlai, deja?

Gimtasīs desantininkų batalionas

Kuopos vadas komanduoja – „Kylam“ ,
Motorų gausmas nenuityla.
Desantininko tarnyba – amžinas skrydis –
Galima sakyti, nelengva tarnyba.

Mums, kaip mūšyje, klysti negalima,
Gyvenimas – parašiuo stropai.
Rizika renkasi, žinoma, ne veltui,
Stiprius, drąsius ir jaunos.

Gimtasīs desantininkų batalionas –
Dangaus šalies kariai,
Gimtasīs desantininkų batalionas –
Mylimo kuopos vado arai.

Gimtasīs desantininkų batalionas,
Visi kaip broliai čia gyvenom.
Gimtasīs desantininkų batalionas,
Kaip tikrovėje – jį naktimis sapnavom.

Kiekvienas mūsų norėjo didvyriu tapti,
Bet laimingas nebūtų buvęs,
Jeigu čia nebūtų išsventintas
Į dangaus riterių ordiną.

Nuotakos mylimos, laukite mūsų,
Tikim, ateis ta minutė,
Kada beribėje dangaus mėlynėje
Patrauksim žiedą parašiuo.

Rugpjūčio žvaigždės

Vasaros žvaigždės – tai meilės žvaigždės,
Meiliai ir švelniai jos šviečia.
Vasaros žvaigždės – lemties švyturiai,
Mylintiems nepasiklysti leidžia.

Matau savo atvaizdą žvaigždėje,
Jos šviesa virš manęs, visur.
Nuo gyvenimo pradžios
Gina nuo įvairių sunkumų.

Vasaros žvaigždės – tai viltis mano,
Nerimastingai kartais šviečia
Ir tarsi sako „lauk“,
Vasaros žvaigždės – likimo dovana.

Gražiai, bet liūdnai krenta naktį žvaigždės.
Jeigu staiga nukris mano žvaigždė –
Ar nepradės mano gyvenimas riedėti
Į nežinomybę, į niekur...

Meldžiu tavęs, rugpjūčio dangau,
Pratęsk mano paskutiniąją laimę,
Kitos man nereikia,
Svarbu, bus sielai gera, ir bėdos pradings.

Žvaigždės – meilės žvaigždės,
Lemties švyturiai,
Viltis mano,
Likimo dovana.

Nežemiška meilė

Nežemiška meilė, nežemiška meilė
Vėl ateina pas mane,
Tu geidžiama ir vėl laukiama.
Nežemiška meilė jaudina sapne,
Atėjo per Žemę ir Paukščių Taką,
Per amžinybę ir gyvenimą
Atėjo meilė, kad gyventų,
Tikėtų, kentėtų ir mylėtų.
Ir kad tavęs neprarastų,
Kalbu maldą kaip motina,
Meilės kūrėjui širdį pasiruošęs atiduoti.
Nieko nėra stipresnio už nežemišką meilę,
Pagimdytą geros, švelnios žemės,
Tokia meilė bus amžina ir jauna.
Per amžius nežemiška meilė
Ankstyvą pavasarį žadina aistrą,
Nežemiška meilė, kaip sapne,
Rodosi ir vaidenasi man.
Jausmų potvynį nuplukdo upė,
Tu kaip niekada tolimesnė –
Nežemiška meilė, nežemiška meilė per amžius...

Jaunystės atminimas

Sajanai mano širdyje,
Dekite brangakmenių ugnimi,
Sajanai mano širdyje,
Žadinkite jaunystę savo sidabru...

Visą gyvenimą aš jausiu meilę,
Meilę tolimiems kalnams.
Atminty išsaugojau dangaus mėlynumą
Ir atrodo, kad didesnių stebuklų nebūna.

Sajanai – pasakiškas kraštas,
Jūsų atšakos keistos.
Sajanai – dieviškas rojus,
Sajanai – likimo dovana.

Aš jūsų ilgiuosi
Ir todėl norėčiau prisipažinti:
Trisdešimčiai metų praėjus
Svajoju apie jus, mylėdamas kenčiu.

Žvaigždės jums dainą dainuoja
Apie didelę ir amžiną meilę,
Jūsų švelnumą ir malonę geria,
Dangui šnabžda mėnulis – mylėk mane.

Gyvenimo trikinke

Ruduo, šaltis ir nerimas,
Širdyje diegiantis skausmas...
Nečiulba giesmių volungė,
Nešildo dangaus pašvaistė.
Sieloje ilgesys ir neviltis,
Ir gyvenimo odė nebaigta,
Ir nutrūkusios dainos gaila.

Gyvenimas lekia, lekia, lekia...
Už nugaros amžiai ir pasauliai.
Gyvenimo trikinkei nelemta sustoti,
Baigėsi meilė ir linksmybės.
Vis rečiau sapnuoju jaunystę,
Nusinešusią mano rūpesčius.
Gyvenimo trikinke lekia, lekia, lekia
Per amžius ir pasaulius.

Vis garsesnis rudens žvangėjimas,
Vis greičiau bėga žirgai,
Vis trumpesnė mano diena...
Vis mažiau mylimų žmonių.
Ir slenka juodas šešėlis,
Uždengdamas ištikimus žirgus,
Kaip malda ištikimiems draugams.

Gyvenimo džiaugsmas

Įsikūrė manyje gyvenimo džiaugsmas,
Kaip didelė dovana iš aukščiau.
Ir tu, svajotojau, lauk –
Laimės paukštis kyla vis aukščiau.
Sklando laimė skaidrioj žydrumoj,
Begalinis skrydis danguje,
O viltis per svajones ir audras
Su savim gyvenimą vedasi.
Gyvenimo džiaugsmas – būti tik su tavimi,
Ir nereikia man kitos.
Laimės bangų mūša plaka manyje,
Tik su tavim, tik su tavim viena...

Gyvenimo džiaugsmas Visatos ugnyse,
Norėčiau ištirpti jose.
Tu – mano nežemiškas kūrinys,
Laimė mūsų dviems viena.
Gyvenimo džiaugsmas mylimose akyse,
Aš jomis amžinai susizavėjęs.
Ir mūsų meilė plaka širdyse,
Neišdžiūva meilės upė...

Išėjusi laimė

Išeina ruduo, miršta laimė,
Vanduo šaltas, eglės niūrios.
Gyvenimas pamažu link žiočių teka,
Tyliai krenta sielos grandinės.

Kelio į laimę nelemta rasti,
Viltis pranyko amžiams,
Ir gyvenimo aušra kelyje užgeso,
Ir neįmanoma pasukti mums atgal.

Gyvenimo saulėlydis ir pilkuma aplink...
Kam gimėm kažkada?
Ne gyvenimas, o uždaras ratas,
Džiaugsmas pradingo nežinia kur.

Laimės akimirka sužibo aukštybėse:
Paskutinis mano draugas ir gelbėtojas
Angelas nusileido prie manęs
Ir kviečia į Dievo karalystę.

Aš prie Varšuvos nukautas

Aš prie Varšuvos nukautas
Atsitiktinės kareivio kulkos...
Aš toks jaunas buvau,
Savo žmoną našle palikau.
Aš po mirties didvyris –
Amžinai aš jaunas.
Anūkas už mane vyresnis,
Ir sūnus jau senelis.
Nereikia jiems garsių pergalių,
Išgelbėk juos, Viešpatie, nuo bėdų,
Saugok juos, gimtoji žeme...
Aš prie Varšuvos nukautas,
Į drėgną žemę užkastas,
Nėra kryžiaus,
Šaltoka drėgname kape
Ir pavasarį, ir žiemą.
Nešildo sielos raudona žvaigždė,
Sunki svetima žemė,
Pusę amžiaus aš guliu joje –
Toks mano ir draugų likimas.
Varšuva, jauna ir graži,
Jau seniai neatmena kareivio,

Tos šlovingos datos,
Varšuvai jo pergalė nereikalinga...
Kareivis prie Varšuvos nukautas –
Šešiasdešimt metų negali užmigti,
Tėvynę iki mirties gina,
Tik ją širdyje saugo...

Jūra nepriėmė jų

Mato Dievas –
Jūra nepriėmė jų...
Jūreiviai laukė išsigelbėjimo akimirkos,
Jūra nepriėmė jų...
Ir niekas neliko gyvas,
Ir negirdėti paskutinių dejonių –
Jūra nepriėmė jų...
Aš netikiu baisiu sapnu,
Nėra kapitono ir jaunų vyrų,
Jų širdys neplaka kartu,
Grėsmingas laivo balsas nutilo.
Rauda „Cusima“, dejuoja „Griaustinis“,
„Kurskas“ liūdnas ir tylus...

Jūra gena bangą namo,
Žuvėdros kūkčioja danguje.
Nepamatys jūreiviai gimtojo vairagalio, –
„Kurske“ įvyko baisus sprogimas.
Sapnuoju – Lečinas gyvas,
Ir jaunas kapitonas-leitenantas
Pakyla iš jūros gelmių
Ir grįžta namo.

Mato Dievas, jūra nepriėmė jų...
Amžina šlovė ir amžina ramybė...
Ir Barenas komanduoja „Pabaiga“,
Ir nematoma aušra mėlyna,
Rusų jūreiviams – ramybė amžina...

Baladė apie laisvę

Mes vergai, mes vergai,
Didžiosios šalies vergai...
Didelės proskynos miškuose –
„Zeko“ dovana „Gensekui“.
Vergai mes nuo gimimo,
Tai mūsų likimas...
Ir ne tik mes „zekai“,
Bet visos tautos.
Mes geresni iš jas,
Iš prigimties,
Štai tokia odė apie mus...
Mes ne iš šio pasaulio,
Negyvos mūsų sielos,
Mes iš pasaulio išėjom,
Nejaučiam skausmo, bėdų,
Mes žvėrys, mes žvėrys...

Mus įvarė, įvarė,
Perimetras saugomas,
Bokštuose šauliai,
Jie baisėni už vilkus,
Už mūsų gyvybę davinius gauna,
Jiems norisi kraujo,
Kraujas juos svaigina.
Šaulys už nieką nužudys,
Į akį pataikys,
Sūnui motina pritaras,
Kai šis ją aplankęs
Papasakos apie savo „žygį“,
Kaip nušovė „zeką“,
Kuris, pasirodo, nieko nenužudė,
O tik laisvės norėjo...
Jis tik akimirškai užmiršo,
Kad vergai mes, mes vergai...
Kad buvome, esame – bet nebūsime,
Laisvę su Dievo pagalba pasieksime...
Vergai – ne mes, mes – ne vergai,
Vergai – jie...

* * *

Meilės nuostabus pasaulis:
Viskas pageidaujama ir miela,
Sieloj pramušgalviška puota
Ir pavasarinės saulės jėga.

Neįmanoma prieš ją atsilaikyti
Nei žiliems, nei jauniems,
Ir muzika aistrą žadina,
Liečia švelnumo stygas.

Meilė pas mus ateina viena,
Kaip gyvenimas, ne veltui,
Tegul bus amžina,
Pageidaujama, nuostabi, gera...

Ir kad išsaugotum ją
Nuo bėdų ir sumišimo,
Svarbu nepamiršti
Meilės pavasario šventės.

Meilė – apsivalymo akimirka
Ir sielos atgijimas,
Gaivinantis šaltinis,
Švelnus ir mielas išsigelbėjimas.

Neįmanoma prieš ją atsilaikyti
Ne žiliems, nei jauniems,
Ir muzika aistrą žadina,
Liečia švelnumo stygas.

„Štrafbatas“

Aukštumą reikia užimti,
Į nuostolius nusispjaut!..
Priekyje kryžminė ugnis,
Žūvame už motiną Tėvynę.
Kad jos SS neatiduotume,
Išsilaikytume dar dieną..
„Štrafbatas“ – tai pragaras,
Į nuostolius nusispjaut!..

Mes – rusų „štrafbatas“,
Nė žingsnio atgal!
Numirsim už savo tautą,
Bet aukštumą reikia užimti,
Į nuostolius nusispjaut!
Žūvame už motiną Tėvynę.
Mes – rusų „štrafbatas“,
O ne vokiečių kareivis –
Visu būriu einam į pragarą,
Mūsų šūkis – keiksmožodžiai,
Ir nė žingsnio atgal!..

Mes ne „švarctodtas“,
Mes – rusų „štrafbatas“,
Numirsim už savo tautą.
Aukštumą reikia užimti,
Į nuostolius – nuspjaut!..

Priekyje – „Mirusi galva“,
Už mūsų – sovietų „Smeršas“,
Čekistai kairėje ir dešinėje.
Mus apėmęs mirties azartas,
„Štrafbatui“ – amžinė šlovė,
Ir nereikalingi žodžiai.
Mes – rusų „štrafbatas“,
Nė žingsnio atgal, atgal – nė žingsnio!..

Meilės gaisras

Manosios meilės gaisras –
Įaudrinta liepsna.
Nuo šios liepsnos liežuvių
Kentėjau kažkada.

Mums buvo nesvarbu,
Kad siekdami nurimti,
Tikriausiai, skirta taip,
Galėjom amžiams dingti.

Su tavimi man gera buvo
Tada, ir laimėj, ir varge,
Bet viskas žlugo ir pradingo,
Pasislėpė tirštam rūke.

Manęs gal visai nepamiršk,
Bėgs metai, jie proto pridės,
Negrįš sena meilė, tegul,
Kas buvo, širdy lai glūdės.

O mūsų meilės gaisras
Pulsuoja vis, liepsnoja,
Saulėtekio spalvom
Tarytumei kartoja,

Kad jau nepakartosi
Skambėjusios dainos,
O ilgesys ir meilė
Kartu ir visados.

Padėka moteriai

Aš dievinu moterį,
Kuri, kitus vyrus atstūmusi,
Mylėjo mane,
Kuri gyveno dėl manęs.

Aš prieš ją atsiklaupęs
Pasigailėjimo meldžiu ir atleidimo.
Vardas jos amžinas,
Ji – mano genijus.

Aš nepažįstu moterų,
Slapta mylėjusių mane.
Jausmai aukštesni už kalnų viršūnes –
Moterys juos saugojo.
Giliai paslaptį saugančios moterys –
Aistringai mylinčios.

Atleiskite man, moterys,
Už meilę be atsako.
Jūs, mano geistos,
Dainuojate amžiną meilės dainą.

Aš dievinu moteris,
Kurios mylėjo mane.
Jų meilė aukštesnė už kalnų viršūnes,
Taip ir gyvenu, kentėdamas, mylėdamas...

Draugų atminimui

Šitam gyvenime prarandam daug draugų,
Ir prarastieji amžiams išnyksta.
Gaila, kad tikrų draugų nedaug beliko,
Ir savo kryžių vis sunkiau man nešti.

Mano širdies skausmo ir ilgesio
Joks gyvybės vanduo negali išgydyti.
Todėl žemė sielvartauja dėl savo sūnaus,
Kuriam teko išgerti vargo taurę.

Draugai sapne ir tikrovėje vis su manimi,
Kaip jaunystėje, nerūpestingais ir kovingais metais.
Net ir dabar, kuomet galva žila, jie šalia.
Tai obeliskas atminčiai – vyriškai draugystei.

Jau greitai atomazga, abejonių neliko.
Pasiruošęs esu ją be baimės sutikti.
Išeisiu, kaip kažkada jie, į kitą pasaulį,
Gyviams paliksiu džiaugsmą ir tik laimę
Su savimi pasiimsiu.

Rudens akys

Gęsta mėlynos rudens akys,
Vis mažiau jose ugnies.
Liūdesys užpildo sielos priemenę,
Džiaugsmas paskęsta rudens dienos migloje.

Širdyje liūdesys apsigyveno,
Ir niekas jo negali išblaškyti.
Gaila praėjusios meilės ir laimės,
Ruduo – netinkamas laikas meilei.

Miškai, ežerai nutilę kaip prieš mirtį,
Dangus greitai papuoš juos baltai.
Gaili ašara rieda per skruostą,
Gęstančio rudens siela stingsta.

Į rudens amžių įžengiam ir mes,
Žinoma, dar kažko tikimės
Užmiršę, kad sielos šalčio
Ir pavasarinis laužas nepajęgtų sušildyti.

* * *

Mano kalendorius rodo spalį,
Ir iki birželio jau visai netoli.
Gyvenimo vežimas kaip kentauras lekia,
Nei sustabdyti, nei sugauti negali.

Kaip greitai viskas nuskambėjo ir praėjo,
Pro atlas duris įsiveržė vasara.
Malonios akimirkos kaip žaibas blykstelėjo,
Ir mirštanti jaunystė kažkur dejuoja.

Net vargai ir kartūs praradimai
Nebeatrodo tokie baisūs.
Visada džiaugiuosi susitikęs su jaunyste,
Ir spalvis negali man sutrukdyti.

Einu susitikti su draugais,
O mintys sukasi tik apie ją – jaunystę.
Tikriausiai neišnyko ji metams bėgant,
Nuo tos minties sieloje jaučiau.

Ar nesuklydau aš, tikrai tai ji?
Žingsniai lengvi ir švelnūs,
Balse skamba pažįstami tonai,
Aš gyvas, aš vėl geidžiamas!

Akis į akį, lig gelmės, lig dugno!
Lekiu tartum į bekraštį pasaulį,
Ir vėl gelbsti jinai,
Aš gyvas, aš vėl geidžiamas!

O jaunyste! O gyvenimo vežime!
Meilė mums – dūkimas, šėlionė.
Įsimylėti – tai pereiti daug laiptelių,
Todėl lai Dievas leis jums tai patirti.

* * *

Rytas – vasaros nakties pirmagimis –
Be kančių ir skausmo atėjo į pasaulį,
Baltu rūku apgaubtos akys ir veidas,
Krikštamotė aušra tyliai šnabžda priesaką.

Po nakties vaikydamas tamsą,
Rytas, atstatęs pečius ir krūtinę,
Numeta praeitį į bedugnę,
Ir tu ją užmiršti.

Laikas praeina, ir vėl
Diena laidoja rytą.
Todėl gyvenimas neina veltui,
Jeigu atsikėlė, tai ir pralenks tave.

Taip ir eina jie šalia,
Laikas ir gyvenimas. Vaikas ir mama...
Kupini rojus ir pragaro
Eina savęs mums atiduoti.

* * *

Slogius sapnus sapnuoja žemės gėlės,
Girdėti širdžių dūžiai tamsoje,
Šviesi lemtis gėlytėms žemės teko,
Kitos tokios Visatoje nėra.

Jų švelnumas nuoširdus ir mielas,
Su niekuo nepalyginamas,
Neišgyventum be jo nei valandos, nei dienos.

Žemė visą save dovanoja žmonėms,
Beribis jos dosnumas ir gerumas.
Laimingas tas, kas joje gimė
Ir šiais laikais, ir prieš Kristų.

Žmonių meilė žemei visada,
Visais laikais ištikima, tvirta.
Gyvename akimirka, bet amžiams liekame joje,
Nes žemė – tai Tėvynė.

Štai kodėl gėlių jūra
Žydi žemės vaikų galvūgaliuose,
Tai jų gyvi tėvai ir motinos
Ilgisi amžiams nurimusių krūtinų.

* * *

Tebūna prakeiktas jis, toks gyvenimas,
Kada nei šviesa, nei saulėtekis nedžiugina,
Kada visur liūdesys ir šešėliai,
Ir kiekviena diena liūdna ir apniukusi.

Ne žmonėms, o Dievui dėkoju,
Kad šviesos spindulys priešaky šviečia,
Ir dangus viltingai spindi,
Ir laimė nuo tavęs niekur nepabėgs.

Pabandyk sugauti laimės akimirka...
Blykčioja ji nenumaldomai, greitai.
Jei gyvendamas nepateksi į rojų,
Net nepastebėsi, kaip pragare atsidursi.

Ir už ką toks likimas?
Jei būčiau žinojęs, kad taip bus,
Būčiau tada gyvenęs nesikankindamas
Kaip naivus keistuolis.

Žolelės mielosios

Amžinas jūsų gyvenimas
Kaip dangaus mėlynė.
Žmonėms dovanojate daug laimės.
Žemė neaprupia žalio kilimo,
Gražus jis kaip jūros banga.
Mėgstu jus ir lietingą,
Ir saulėtą dieną,
Ir kai prasideda rudens galybė,
Lenkiusi jums vidurdienio karšty.

Tėvynės žolelės, žolelės mielosios,
Širdis dainuoja iš laimės ir liūdesio.
Jūs visuomet Dievo saugomos,
Per amžius jums žydėti, kaip jaunystėj,
Žolelės aukštos, žolelės mylimos...
Noriu jus matyti ir džiaugsme, ir varge,
Tėvynės žolelės labai pažeidžiamos,
Tėvynės žolelės, žolelės mielosios,

Pavasarij jūs jaunos,
Vasarą gražios, sultingos,
Nepavaldžios jūs laikui,
Visada geidžiamos, amžinos,
Dovanojate man pranašiškus sapnus,
Gydote sielos žaizdas.
Čiulba jums dainas volungė,
Tėvynės žolelės, mano širdies ramintojos.

Tėvynės kvapas – tai jūs,
Jūs – beribis sielos vandenynas,
Jūs – gyvenimo džiaugsmas.
Jūs visada mano širdyje,
Tėvynės žolelės, jūs gyvos,
Amžinai nuostabios ir mylimos...

Manęs jūs nesupratote

Manęs jūs nesupratote,
Manęs jūs nemylėjote
Aistringai taip, be proto,
Kaip aš mylėjau jus.
Ir visą, ką kalbėjot,
Ilgai mylėt žadėjot,
Tebuvo tuščios kalbos
Ir melas įžeidus.
Deja, negriš jau meilė,
Tas šiurpulys malonus,
Nešaukite, nelaukite,
Išnyko tai seniai.
Pagelto medžių lapai,
Ir kelias vis trumpesnis...
Nei nerimo, nei jaudulio,
Tik šaltis širdyje...
Susitikimai, išsiskyrimai.
Gniauždamas nuoskaudą,
Visa, kas buvo, pamiršiu,
Ir jūsų neprisiminsiu.
Juk jūs manęs nesupratote,
Jūs manęs nemylėjote,
Jūs ugnį užgesinote...

Užgeso aistros virpuliai.
Juk jūs manęs nesupratote,
Jūs manęs nemylėjote,
Jūs ugnį užgesinote,
Valsas seniai nuskambėjo...

Meilė mano širdyje

Aš pasmerktas mylėti amžinai.
Meilės laime suspindėjo vėl,
Mano protėvių dovana stebuklinga.

Myliu tavo akių žydrumą,
Ir gelsvas, švelnias garbanas,
Ir sielą glamonėjančių balsą –
Tu tarsi ikonos atvaizdas.

Kas ir kada sukūrė tave,
Jūros ir dangaus dovana?
Gyvenu ir kenčiu mylėdamas,
Tu – nuostabioji mano burtininkė...

Žvilgsnis tavo švelnus ir mielas,
Gerumo ir meilumo jame daug.
Viešpats tave sukūrė,
Kitos tokios niekur nerasčiau.

Aš pasmerktas mylėti,
Su tavim būsiu amžinai.
Tavo meilė – stebuklas,
Gyvensime meilėje iki mirties.

Noras mylėti

Sugalvojau aš norą
Jaunystei auštant.
Jis kaip volungės giesmė,
Kaip švelniai aštrus aromatas.
Meilės noras, beprotiškas noras,
Bejėgis aš atsilaukyti prieš tave.
Tai amžinybės raštas
Tiems, kas nesensta siela.

Nenorėčiau atsisveikinti su meile,
Bet gyvenimas negailestingas.
Laiko bėgimo neatpirksi krauju
Ir nepasakysi – sustok!

Nesensta mano noras,
Su laiku jis stiprėja.
Jausmų bangos daužosi,
Dar stipresnės aistros.

Meile, prašau tavęs,
Nepalik manęs vieno.
Išsisiu į kitą pasaulį mylėdamas,
Tik nepalik manęs!

Meilės vėjas

Vėjo daina, liūdesys, ilgesys, –
Juose skamba netektis.
Vėjo daina, pašėlusi upė,
Siaučianti sielos jūra.

Mėnesienoje vėjas dainuoja
Apie tai, ką sieloje saugau.
Tai moteriai, kuri myli ir laukia
Manęs kitame krante.

Meilės vėjas, mano sielos liepsna.
Vėjau, nešk meilės bures per aistrų jūrą.
Ar prisimeni, meilės vėjau, kaip mus laimino
Ūkanotas krantas, tylus nakties uostas.

Vėjo daina, aš girdžiu liūdesį,
Nors tu taip nuo manęs toli.
Bet aš atplauksiu pas tave į mėlynus tolius
Per pasaulius ir amžius.

Tegul meilės vėjas šią dainą dainuos,
Jeigu pats negalėsiu,
Tai moteriai, kuri myli ir laukia
Manęs kitame krante.

Berlyne, Aleksanderio aikštėje

Per vokiečių žemę žygiuoja
Trečioji raketinė gvardiečių divizija.
Raketos paruoštos skristi,
Bet Bona ramiai miega.

Žygiuoja mūsų šalies gvardija,
Priešaky raudona vėliava.
Gvardija prieš karą,
Gvardiečiai neturi mirti.

Kaldama žingsnį Aleksanderio aikštėje,
Žengia mūsų šalies jaunystė ir pasididžiavimas.
Priešai išsigandę šnabžda:
„Raketos – tai karo pradžia!“
Prisimena jie „Katiušų“ salves,
Gvardiečių minosvaidžių salves.
Aš jais džiaugiuos ir gėriuosi –
Padovanojo jie liaudžiai šviesią dieną.

Aleksanderio aikštėje, Berlyne,
Skamba nugalėjusios šalies himnas.
Nepasikartos karas vokiečių žemėje.
Gegužės 9-ąją Aleksanderio aikštėje, Berlyne,
Gvardiečiai gieda himną savo šaliai.

Sužeista meilė

Pikta lemtis negailestinga meilei,
Sieloje varpai pradėjo gaust,
Į praeitį nuslinko dienos,
Kada meilė buvo gyva.
Kas širdį sugebės išgydyti,
Kas širdį sugebės išgydyti –
Meilė taip nori gyvent...
Sužeista meilė
Tarsi pašautas paukštis.
Sužeista meilė,
Liūdesio ašaromis nuplauta...
Sužeista meilė,
Šventa, užmiršta meilė.
Sužeista meilė,
Sužeista meilė...
Vilties ugnelė žybsi,
Dega ir viliasi,
Kad atgis meilės versmė,
Sušildys mus šiluma
Ir sugebės sielą pažadinti,
Ir sugebės sielą pažadinti –
Meilė taip nori gyventi...

Pergalė

Kulkosvaidžiams dejuojant, kraujuotai saulei kylant,
Pavasariais ir žiemomis kariai į priekį ėjo.
Kartu su jais ir pergalė kilo iš pelenų,
Pakaustyta tikėjimu ir viltimi karių.

Pergalė, pergalė,
Partizanų laužų dūmelis.
Jaunų ūglių žalumas,
Pralietas tėvų kraujas.
Pergale, pergale,
Tu atmintyje amžina gija.
Pergale, pergale,
Tu neužmirštama.

Buvo ji ir šlovė, ir skausmas, ir mirtis,
Motinos ašara ir žaizda širdyje.
Ir už tai, lyg prašydama atleidimo,
Žvaigždelėmis užsidega ant brolišku kapų.

Kulkosvaidžiams dejuojant, kraujuojant saulei kylant,
Pavasariais ir žiemomis kariai į priekį ėjo.
Jie žengė per metus, jie žengė per bėdas,
Priėjo lig Berlyno, lig Pergalės priėjo.

* * *

Galingas ir amžinas žilas milžinas,
Švelnus ir mielas, grėsmingas ir piktas,
Žinome apie tave iš pasakų senų,
Žavi visus klasta ir gražumu.

Okeane – mano meile ir liūdesy,
Visą gyvenimą tu vienas mane trauki,
Ir negaliu tavęs užmiršti,
Kada iš kelionių į gimtus namus sugrįžtu.

Bangų mūša šaukia ir vilioja
Sapne ir tikrovėje vis stipriau ir stipriau,
Jūreivio sielą slegia, žaloja
Kasdien vis aštriau.

Jūreivių meilė tau
Tikra, pirma ir paskutinė,
Ir jų jausmų tau niekas nepakeis,
Nebent tik kraujas ar mirtis.

* * *

Jis apdovanotas garbingu apdovanojimu –
„Už Pergalę prieš fašistinę Vokietiją.“
Jaunas didvyris – jis herojus,
Pergalė visam gyvenimui tapo jo manija.

Po jo kojomis „Vikingo“
Ir „Mirusios galvos“ divizijos,
Pro trofėjinius dantis spjaudė jis ant jų.
Ir Reichstagas jam – vieni niekai,
Nes jis nugalėtojas.

Ką jis išgyveno, ką patyrė,
Kol prie Elbės amerikietį apkabino,
Ir tik tada suprato – pavargo,
Šilta gegužė apsisiautė,
Net uniformos nenusivilko.

Miegas buvo neramus ir trumpas,
Tėvynė seniai laukė jo.
Nugalėtojas ne bet kas,
Šlovė jo garsesnė nei „Vado.“

Jo neužmiršo apdovanojimo skyrius,
Pristatė garbingam apdovanojimui.
Skyrius ir be jo turi daug reikalų...
Medalį „Už Pergalę“ pritvirtino...
Prie paminklinės lentos.

Apdovanojimų skyrių karininkai!
Kodėl jus save nuskriaudėte?
Jam tik „Už Pergalę...“ įteikėte,
O sau tris eiles prisikabinote.

Alpejevo-Kocubinskio mintys

Istorija – amžinai gyva Visata, ir kiekvieno vieta jame
paskirta Viešpaties.

Žmogaus civilizacija prasidėjo Dievo ir Knygos dėka.

Gyvenimas – amžinybės akimirkos.

Meilė – mano sielos ir kūno dalis, gyvenanti kitame žmoguje.

Knyga – Šviesos ir Sielos lobynas.

Dangus – aukščiausia vieta pasaulyje,
aukščiau dangaus tik Dievas.

Gyvenimas – nuolat džiuginanti upė.

Žmogus pasirodo pasaulyje, kad skleistų gerumą.

* * *

Laimės riba – viltis ir meilė, kas neturi jų,
tas nelaimingiausias žemėje.

Kas nekenčia žmonių, tas mėgsta būti valdžioje.

Tauta išsirenka sau ganytoją; geras ganytojas – rami,
paklusni banda; piktas ganytojas – pikta banda.

Demokratija – melas ir apgavystė, padidinti daug kartų.

Didžiausia mįslė – siela.

Darbas – Dievo laimė.

Valdžia – proto prievarta.

Laisvė – seniausia ir didžiausia iliuzija.

Vaikystė – auksinis žmogaus gyvenimo laikotarpis.

* * *

Niekšybė – didžiausias pyktis žemėje.

Žmonės, neerzinkite žąsų, jos išgelbėjo Romą, išgelbės ir jus.

Melas ir apgavystė – politikų profesinis bruožas.

Po Dievo amžinas tik žodis.

Visas pasaulis telpa tik viename žodyje – Taika.

Turčius – sielos ubagas, nes neturi kuo pasidalinti su ubagu.

Ar įmanome šiuolaikiniame pasaulyje rasti lobį – garbę, orumą,
kilnumą?

Švari sąžinė – ramus miegas.

* * *

Laimingas tas, kas gali jausti savo žemės kvapą.

Kvailys – didžiausias svajotojas žemėje.

Ką pasirinks alkanas – aukso luitą ar duonos gabalą?

Pavydas – siaubingiausia, nepagydoma liga.

Puikiausias jausmas – meilė, žiauriausias – pavydas.
Gyvenimo triada: Meilė, Pavydas, Neapykanta.

Neprekiukite tuo, kas padovanota Dievo.

Žmoniją galima suskirstyti į dvi dalis: vienos dalies sielos
priklauso Dievui, kitos – velniui.

Žmogus žinomas savo poelgiais, o ne turtu.

* * *

Laimingas ne tas, kas sukaupė turtą, o kas, kas jį atiduoda.

Pats ilgiausias ir sunkiausias kelias – kelias pas Dievą.

Mylėkite žemę, ir ji atsidėkos jums.

Draugai išduoda, priešai žudo.

Žmogus talentingas, nes jį pabučiavo Dievas.

Iš neapykantos grūdų neišaugs gerumo ir meilės vaisiai.

Nuodėmė ne tik pykti ant žmogaus, bet net ir pagalvoti apie tai.

Laimingas tas žmogus, kuris tiki, kad ateis Dievo diena.

* * *

Tik ta tauta gali vadintis tauta, kuri sugeba save apginti.

Tauta didinga, jeigu turi nors vieną didį sūnų ar dukrą.

Niekada nesistenk pasinaudoti kito žmogaus darbo rezultatais,
nes tai didelė nuodėmė.

Kartais geriau patylėti, kad apie tave galvotų kaip apie
protingą žmogų.

Išdidus – tai ne protingas.

Žinojimas – tai neįkainojamas kapitalas, kuris bet kokiomis
aplinkybėmis padės jums tapti žmogumi ir asmenybe.

Žemėje po Dievo antras vaidmuo priklauso Mokytojui.

Išmintingas tas, kuris geba numatyti, kas bus ateity.

* * *

Tu tapsi Dievo žmogumi tik tada, jeigu nepadarysi nieko blogo
žmogui, vabalui, skruzdėlei.

Nuodėmingiausia būtybė žemėje – žmogus.

Įstatymus visų pirma turi vykdyti tas, kas juos leidžia.

Rašytojas užkariauja meilę žodžiais, o valdžia tai bando
padaryti jėga.

Valdžia turi daryti įtaką tautai siela, širdimi, meile,
bet ne bukumu.

Sąžiningas žmogus su dėkingumu gali priimti tik duoną.

Kad išgyventum, gali pritrūkti gurkšnio oro.

Padorus žmogus niekada nepasakys, kad jis yra padorus.

* * *

Generolas – biologinė būtybė, iš kitų išsiskirianti gėrimų ir valgio suvartojimo kiekiu.

Nesiek dangaus, nenusileisk žemiau žemės,
būk žemiškas.

Niekas taip nestiprina dvasios, kaip malda.

Viskas pasaulyje, išskyrus vandenį ir ugnį, išnyks.

Likimas – tai Dievas.

Gyvenimas matomas tik iš išorės, o iš vidaus
nežinomas niekam, tik Dievui.

Vaikas tyras siela ir kūnu, bet tyriausios jo ašaros,
kurios brangesnės už viską pasaulyje.

Nieko pasaulyje nėra šventesnio už Dievą ir Motiną.

* * *

Meilė – tai dviejų tragedija.

Brangiausias malonumas – moteris, todėl už jį kartais
atsilyginama gyvenimu.

Iki šešiasdešimties moterį norėjosi mylėti kiekvieną minutę,
bijau, kad ateityje šitas laikas nesutrumpėtų.

Ne meilė, ne draugystė – tik santuoka.

Dievo kritika Froidui pasibaigė psichoanalize.

Darykite su manim ką norite, tik palikite ramybėje mano sielą.

Melas gali sugrįžti bumerangu net prieš mirtį.

Geriausias laikas proto mankštai – vienatvė.

Viso pasaulio melo negalima palyginti su mylimos moters melu.

Turinys

Jis įsimylėjęs žemę...	3
Su meile širdyje	8
Gerumą amžinai aš sėsiu	10
Spalio žvaigždė	53
Trys karaliai	54
Dejuoja mano tauta	55
Senato aikštė	56
Banga švelniai kužda krantui	58
Visą gyvenimą ji norėjo laimės	59
Drebulės, šermukšniai dega ugnimi	61
Miršta tai, kas...	62
Ruduo	63
Mama	64
Mano sengalvėlė	65
Žvilgsnis tavo – mylimas ir mielas	67
Basakojė vaikystė	68
Aš būsiu	69
Metai po metų...	71
Mano anūkas	72
Meilės žvaigždė	74
Mėnulio naktys	75

Malda moteriai _____	76
Siela maldauja Dievo _____	78
Meilės nelaisvėje _____	79
Nepamiršk manęs _____	80
Mylėt – tai gyvent _____	81
Tu mano laimė ir džiaugsmas _____	82
Meilė gyvens _____	83
Ir aš, ir niekas kitas pasaulyje _____	85
Sniego gimimas _____	86
Rusija tikėjimu stipri _____	87
Mes nugalėjome _____	88
Motinos širdis _____	90
Mes tik kartą gyvename _____	91
Prisipažinimas _____	93
Naujasis amžius _____	95
Laimės akimirka _____	97
Už šventąją žemę _____	98
Mano meilės jūra _____	100
Vysla _____	101
Mano meilė Baltarusija _____	103
Didysis Dievo sūnus _____	104
Grįšiu namo _____	105
Gimtoji pirkia _____	107
Saulutė žaidžia _____	108

Tėvynės ašaros _____	109
Tėvynės širdis _____	110
Šaltinukas _____	112
Rugpjūčio naktys _____	113
Polesės gedulas _____	114
Amalai dega _____	116
Odė tau _____	117
Tu pati pati _____	118
Gyvas desantas _____	119
Šūviai žudo aušrą _____	120
Išgelbėtas pasaulis _____	122
Anksti mano mama paseno _____	123
Gena jūra bangą į Varną _____	124
Mes vaikai žiaurus likimo _____	126
Jaunystės rytas stebuklingas _____	127
Amžinybė _____	128
Ištikimybė _____	129
Tarnaujam Tėvynei _____	130
Kartu su Oginskiu _____	131
Rudeniniai lapai sukosi ore _____	132
Galų gale aš pradėjau _____	133
Maudosi jūroje oranžinė saulė _____	134
Laukuose lakioja vėjas _____	135
Akys – kerintis pasaulis _____	136

Tėvyne mano apgautoji _____	137
Vardan gyvenimo _____	139
Pasmerktas mylėti _____	141
Gimtasias desantininkų batalionas _____	142
Rugpjūčio žvaigždės _____	144
Nežemiška meilė _____	146
Jaunystės atminimas _____	147
Gyvenimo trikinė _____	148
Gyvenimo džiaugsmas _____	149
Išėjusi laimė _____	150
Aš prie Varšuvos nukautas _____	151
Jūra nepriėmė jos... _____	153
Baladė apie laisvę _____	155
Meilės nuostabus pasaulis _____	157
„Štrafbatas“ _____	159
Meilės gaisras _____	161
Padėka moteriai _____	163
Draugų atminimui _____	165
Rudens akys _____	166
Mano kalendorius rodo spalį _____	167
Rytas – vasaros nakties pirmagimis _____	169
Slogius sapnus sapnuoja žemės gėlės _____	170
Tebūna prakeiktas jis, toks gyvenimas _____	171
Žolelės mieliosios _____	172

Manęs jūs nesupratote _____	174
Meilė mano širdyje _____	176
Noras mylėti _____	177
Meilės vėjas _____	178
Berlyne, Aleksanderio aikštėje _____	179
Sužeista meilė _____	180
Pergalė _____	181
Galingas ir amžinas žilas milžinas _____	182
Jis apdovanotas garbingu apdovanojimu _____	183
Alpejevo-Kocubinskio mintys _____	185

Išleido ir spausdino

UAB „Petro ofsetas“ Žalgirio g. 90, Vilnius,
tel. (+370 5) 273 3347, faks. (+370 5) 273 3140,
el. p. priemimas@petroofsetas.lt, www.petroofsetas.lt